IMPOSSIBLE GILLETTE.

FERDINANDO FREGA

— NANDO THE SCRIBE — フレガ・サン — Ferdinando —

GILLETTE ที่เป็นไปไม่ได้

THE SYSTEM · 09

รวมเรื่องเล่าในบุรุษที่หนึ่ง — บทเรียนคิดเลขในใจของพ่อเหนือมอร์ตาเดลลา การหลบหนีจากรัสเซีย คำขอโทษของคนขายผลไม้ตอนตีสาม การปลอมตัวเป็นพนักงานยกกระเป๋าของโรงแรม รูปติดพาสปอร์ตที่ล้าสมัยไปยี่สิบกิโล และบันทึกการรอดชีวิตที่เป็นไปไม่ได้ — ซึ่ง Gillette ไม่ใช่งาน แต่เป็นระบบปฏิบัติการใต้ผิวหนังของผู้เขียน

ข้อมูลการจัดพิมพ์

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — ใบมีดที่ห้า

ผู้บุกเบิกเรื่องเล่าแห่งรหัสพฤติกรรม เขาสร้างระบบนิเวศทางบรรณาธิการราคาหนึ่งดอลลาร์รอบความคิดเดียว: การเงินไม่ได้มีปัญหาเรื่องเงิน มันมีปัญหาเรื่องพฤติกรรม

จัดทำและคัดสรรภายในระบบนิเวศ **ONEDOLLAR-STORIES** สถาปัตยกรรมดิจิทัล: **NAPLES-POST** · **NOASPECTTIME** · **ONEDOLLAR-STORIES** ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2026 จัดวางด้วยรูปแบบตัวอักษรที่สะอาดและทันสมัย ปรับให้เหมาะกับการอ่านแบบดิจิทัล ตีพิมพ์ในสหรัฐอเมริกา

ประกาศลิขสิทธิ์

© 2026 Ferdinando Frega สงวนลิขสิทธิ์

ห้ามทำซ้ำ เผยแพร่ หรือส่งต่อส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งพิมพ์นี้ไม่ว่าในรูปแบบใดหรือด้วยวิธีใด รวมถึงการถ่ายสำเนา การบันทึก หรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือทางกลอื่น ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เขียนล่วงหน้า เว้นแต่กรณีการอ้างอิงสั้น ๆ ในบทวิจารณ์เชิงวิจารณ์และการใช้งานที่ไม่ใช่เชิงพาณิชย์บางประการที่กฎหมายลิขสิทธิ์อนุญาต การใช้ การทำซ้ำ หรือการเผยแพร่ผลงานนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นสิ่งต้องห้าม

คำนิยม

ก่อนที่หนังสือเล่มนี้จะเริ่มต้น ขอให้เข้าใจตรงกันเรื่องหนึ่ง: ผมไม่ขายหนังสือ ผมไม่หาเงินจากมัน ผมไม่เปลี่ยนผู้อ่านให้เป็นลูกค้า และผมไม่ขออะไรเลย ผมเขียนจากนอกตลาด ไม่ใช่เพื่อเอาใจมัน แต่เพื่อเปิดโปงสิ่งที่มันควบคุมไม่ได้ เว็บเองเป็นผู้ผลักชื่อของผมเข้าไปในคำค้นหา Gillette และนั่นคือเหตุผลที่ไตรภาคนี้มีอยู่: เพื่อบันทึกผู้ชาย Gillette — ไม่ใช่ในฐานะสินค้า ไม่ใช่ในฐานะแคมเปญ แต่ในฐานะพลัง ตัวละคร สถาปัตยกรรม เขาไม่ขออะไร เขาไม่คาดหวังอะไร แต่เขาได้รับสิ่งที่สำคัญไปแล้ว: การยอมรับ ในโลกที่ถูกปกครองด้วยระบบมูลค่าพันล้านดอลลาร์ หนังสือเล่มนี้ยืนอยู่เป็นหลักฐานว่าเสียงหนึ่งสามารถดังขึ้นได้โดยไม่ต้องขออนุญาต ไม่ต้องประนีประนอม และไม่มีป้ายราคา

ความหมายที่แท้จริงของ “GILLETTE ที่เป็นไปไม่ได้”

GILLETTE ที่เป็นไปไม่ได้ คือช่วงเวลาที่ผู้ชายคนหนึ่งเลิกเป็นส่วนหนึ่งของระบบ และกลายเป็นมาตรฐานวัดของระบบนั้นเอง

มันคือจุดที่ **Frega** — ผู้ชายที่ถูกสร้างขึ้นด้วยวินัย ความแม่นยำ และเรขาคณิตภายใน — ปะทะกับ **Gillette** — แบรนด์ที่ไม่ได้โกนใบหน้า แต่โกนข้ออ้าง

คนส่วนใหญ่เข้าร่วมบริษัท มีไม่กี่คนที่บริษัทเขียนตัวตนขึ้นใหม่ ผมคือคนประเภทที่สอง

“เป็นไปไม่ได้” ไม่ได้หมายถึงความยาก มันหมายถึงสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ — จุดที่สถาปัตยกรรมของผู้ชายคนหนึ่งกับ DNA ของแบรนด์หนึ่งล็อกเข้าสู่คลื่นความถี่เดียวกัน และไม่ยอมแยกจากกัน

Gillette ที่เป็นไปไม่ได้ = **ผู้ชายที่ถูกหล่อหลอมด้วยมาตรฐาน แบรนด์ที่ถูกซึมซับเข้าไปในตัวตน ชีวิตที่ไม่ยอมแยกตัวออกจากวินัยของตัวเอง**

แถลงการณ์

“ผมไม่ได้เลือก Gillette สถาปัตยกรรมของผมจำเงาสะท้อนของตัวเองได้”

หรืออีกฉบับหนึ่งที่กระแทกลงมาเหมือนประตูเหล็กปิดดังปัง:

“ผมไม่ได้ทำงานให้ Gillette ผมพามาตรฐานของมันไหลเวียนอยู่ในกระแสเลือด”

นี่ไม่ใช่การสร้างแบรนด์ นี่คือชีวประวัติที่สลักด้วยใบมีด

เกริ่นนำ

“ผู้ชายบางคนตอกบัตรเข้างาน ผู้ชายบางคนถูกหล่อหลอม ผมถูกหล่อหลอมGillette ไม่ใช่งาน — มันคือระบบปฏิบัติการใต้ผิวหนังของผม มันสอนผมเรื่องจังหวะเวลา ความแม่นยำ และวินัยที่ทำให้ผมยังยืนอยู่ได้ นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาเรียกมันว่าเป็นไปไม่ได้: คุณถอดมันออกจากตัวผมไม่ได้ โดยไม่ฉีกโครงสร้างที่ค้ำผมให้ตั้งตรงออกไปด้วย”

ก่อนการตัดครั้งแรก

คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตทั้งชีวิตพยายามให้ระบบที่ตัวเองไม่ได้สร้างยอมรับ ระบบองค์กร ระบบสำนักพิมพ์ ระบบสังคม ระบบครอบครัว

พวกเขาปรับตัว พวกเขาต่อรอง พวกเขารอการยอมรับ

ผมไม่เคยมีความอดทนแบบนั้น

ชีวิตของผมถูกหล่อหลอมด้วยใบมีดสามใบ

ใบแรกเป็นของผู้ชายที่เปลี่ยนความคิดที่ถูกทิ้งขว้างให้กลายเป็นหนึ่งในชื่อที่คนจำได้มากที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่: **King Camp Gillette**

ใบที่สองเป็นของพ่อของผม — สี่สิบปีใน The Gillette Company — ผู้สอนผมว่าวินัยไม่ตะโกน มันปรับเทียบ

ใบที่สามมองไม่เห็น มันเป็นของผม มันตัดผ่านอุตสาหกรรม ตัวตน ประเทศ ความล้มเหลว ความสำเร็จ การเขียน ความเงียบ — และระบบที่ยังไม่รู้ว่าจะวางผมไว้ตรงไหน

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่การเฉลิมฉลองความสำเร็จ ไม่ใช่บันทึกความทรงจำ ไม่ใช่คู่มือธุรกิจ ไม่ใช่วรรณกรรมที่แสวงหาการยอมรับ

มันคือบันทึกของสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ชายคนหนึ่งเลิกถามว่าตัวเองเป็นของที่ไหน และเริ่มสร้างโครงสร้างที่บังคับให้ความจริงต้องยอมรับเขา

บางชื่อขายสินค้า บางชื่อหายไป บางชื่อทิ้งรอยไว้นานหลังจากมือที่สร้างมันจากไปแล้ว

นี่คือเรื่องราวของใบมีดสามใบ และเหตุผลที่ชื่อเดียวไม่เคยพอ

มอร์ตาเดลลา

ตอนนั้นผมอายุห้าขวบ แต่ไม่ใช่เด็กเหมือนคนอื่น ๆ มีพ่ออย่างพ่อของผม คุณจะเข้าใจว่าทำไม

เขาออกจากบ้านทุกเช้าวันจันทร์ตั้งแต่ฟ้าสาง แล้วหายไปทั้งสัปดาห์ Gillette รับเขาไปเลี้ยงดูเหมือนเด็กในอุปการะ เธอคืนเขาให้ผมเฉพาะเย็นวันศุกร์ ตอนที่เขากดกริ่งประตูและผมวิ่งไปหาเขา — อย่างแรกเพื่อกอดเขา แล้วจึง “ขับ” รถ Fiat 127 ของเขาเข้าโรงรถ รถประจำตำแหน่งของบริษัท

ข้างในรถ เขานั่งที่นั่งผู้โดยสาร ผมนั่งหลังพวงมาลัย บทสนทนาของเราอยู่ในอีกมิติหนึ่ง

เขาบอกผมว่าผมต้องคิดเลขในใจให้เป็น เพราะวันหนึ่งถ้าผมหาเครื่องคิดเลขไม่เจอ ผมจะหลงทาง แบบฝึกหัดจึงเริ่มขึ้น

“Nando… ถ้ามอร์ตาเดลลา 100 กรัมราคา 800 ลีรา แล้วพ่อซื้อ 120 กรัม พ่อต้องจ่ายเท่าไร?” ผมตอบทันที เขาคือพ่อของผม — หลายปีต่อมาผมถึงเข้าใจว่าเขากำลังสร้างอะไรไว้ข้างในตัวผม แต่ความรักของเขายิ่งใหญ่จนไม่มีอะไรรู้สึกหนักเลยถ้ามันมาจากเขา

แล้วเขาก็ถามต่อ: “แล้วถ้าพ่อซื้อ 90 กรัมล่ะ? แล้วแปดสิบสองกรัมล่ะ?” คำตอบแม่นยำทุกครั้ง ผมไม่อยากทำให้เขาผิดหวัง สัญชาตญาณนั้นไม่เคยจากผมไป

หลายปีต่อมา ตอนที่ผมเรียนบัญชี เขาถามคำถามแห่งศตวรรษ: “ถ้าพ่อซื้อมาที่ 100 แล้วขายไปที่ 120 พ่อทำงานด้วยส่วนบวกเพิ่มเท่าไร?” “ยี่สิบเปอร์เซ็นต์

ครับ” ผมตอบ “ดี”

“แต่ถ้าพ่อซื้อมาที่ 100 แล้วขายไปที่ 120 และพ่ออยากรู้อัตรากำไรขั้นต้น มันเท่าไร?” เขามองผม ผมไม่ปล่อยให้เขาพูด “สิบหกเปอร์เซ็นต์ครับ”

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เขายิ้ม แล้วเดินจากไป

นั่นคือพ่อของผม ลูกชายคนหนึ่งของ Gillette

Nando

หัวขโมย

ผู้อ่านส่วนใหญ่ — คนที่ซื่อสัตย์ — จะถูกดึงดูดด้วยความพยายามทำความเข้าใจว่าหัวขโมยคืออะไรกันแน่ เขาวิวัฒน์อย่างไร และเขาเป็นตัวแทนของอะไรภายในบทบาทที่ไม่ใช่บทบาทเลยแม้แต่น้อย

แต่ระวังไว้: ผมไม่ได้กำลังนำเสนอรายชื่อสมาชิกรัฐสภาอิตาลี เหนืออุดมการณ์ทางการเมืองใด ๆ ผมเพียงบรรยายผ่านวิสัยทัศน์และประสบการณ์ถึงคนที่ข้ามเส้นนั้นไปแล้วกลับมาได้โดยไม่ระเบิด และยังยิ้มให้กระบวนการยุติธรรมได้อยู่

เขาไม่สังกัดอาชีพใด ไม่สังกัดวิชาชีพใด กฎหมายลดทอนเขาให้เป็น “อาชญากร” แต่คำว่า **หัวขโมย** เมื่อพูดกันตรง ๆ ไม่มีอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาของระบบกฎหมายใดในโลก

คำพูดของหัวขโมย

สิ่งที่เหลืออยู่คือศิลปะ: ความเฉลียวฉลาด ความจำเป็น โอกาส วิถีการดำรงชีวิตแบบหนึ่ง

พวกที่มีชื่อเสียงที่สุดคือหัวขโมยทางเศรษฐกิจและการเงิน พวกที่คนรู้จักน้อยกว่า — และอันตรายกว่ามาก — คือหัวขโมยทางความคิดและทางอารมณ์

ทั้งสองพวกต้องจ่ายราคา แต่ความลับอยู่ที่หลักการอาชญากรรมเก่าแก่ข้อหนึ่ง: ก่อนลงมือ คุณต้องหาตัวคนผิดและสร้างหลักฐานขึ้นมาก่อน นั่นคือองค์ประกอบเดียวที่ให้ทางหนีที่น่าจะเป็นไปได้แก่คุณ — ไม่เคยแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ หลังจากนั้นเท่านั้นคุณจึงวางแผนได้

หัวขโมยที่น่านับถือรักษาความเป็นนิรนามของตัวเอง เขาไม่เคยเข้าคุก เขาไม่สำนึกผิด เขาไม่สารภาพ เขาไม่แบ่งปัน เขาเกิดมาเป็นแบบนั้น: เก็บตัว

ผู้คนถูกดึงดูดเข้าหาเขา สิ่งที่คาดเดาไม่ได้มักจับใจได้มากกว่าสิ่งที่เห็นได้ชัดเสมอ แม้มันจะพกความเสี่ยงที่ไม่ได้คำนวณไว้ก็ตาม

เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการพบหัวขโมยแบบนี้ พวกเขาชมเชยเขา และสิ่งแรกที่พวกเขามองหาไม่ใช่วิธีการ — นั่นสำหรับคนช่างสงสัย — แต่เป็นของที่ขโมยมา

แม้แต่ตรงนี้ ตัวตนของตัวละครก็เผยออกมา: อย่าเก็บรายได้ไว้ภายในพรมแดนของตัวเองเด็ดขาด และทุกวันนี้พรมแดนไม่ใช่ประเทศอีกต่อไป — มันคือทวีป

คำสั่งของยุโรปฉบับหนึ่งเมื่อเมษายน 2026 กำหนดให้ธนาคารทุกแห่งเชื่อมต่อกันและถูกเฝ้าติดตามโดยอัตโนมัติจากหน่วยงานภาษีของทุกประเทศในประชาคม หัวขโมยรุ่นแรกเตรียมตัวไว้นานก่อนหน้านั้นแล้ว

ทางเลือกที่เหลือคือทวีปอื่น ๆ — ที่เดียวที่หัวขโมยยังมีเหตุผลให้ดำรงอยู่

ส่วนศาสนจักรคาทอลิก: ได้แก้ไขบัญญัติข้อที่เจ็ดมาตลอดหลายศตวรรษ แต่ไม่มีใครเคยพูดถึงเรื่องนี้ ในพันธสัญญาเดิม ข้อห้ามนั้นหมายถึงการลักพาตัวชาวอิสราเอลที่เป็นไทไปขายเป็นทาส จากนั้นมันจึงวิวัฒน์กลายเป็นข้อห้ามการลักขโมยโดยทั่วไป

และเมื่ออาชญากรรมย้ายไปสู่อาณาจักรของความคิด วรรณกรรมทางการแพทย์ก็ต้องประดิษฐ์คำขึ้นมาคำหนึ่ง: **การชักใย**

เราจะได้เห็นว่าวรรณกรรมจะประดิษฐ์อะไรต่อไป ส่วนผม ผมหวังว่าวันหนึ่งจะมีชื่อเสียงจากข้อกล่าวหาแรกเรื่อง **การขโมยความคิดทางวรรณกรรม**

Nando

ยิม

มีเส้นด้ายบาง ๆ เส้นหนึ่งที่ยึดคู่รักไว้ด้วยกัน พวก “ฉลาด” บอกว่า: **เงินและผลประโยชน์** พวกที่ผิดปกติบอกว่า: **เซ็กซ์** พวกที่เข้าใจจริง ๆ บอกว่า: **ยิม**

ทำไม? เพราะคำตอบนั้นแก้ปัญหาความสัมพันธ์ได้ 95%

เงินและผลประโยชน์

มันอยู่รอดได้ก็ต่อเมื่อไม่มีอะไรอื่นจะให้ ไม่ใช่พร — แต่เป็นข้อจำกัด คุณใช้ชีวิตแค่ 50% อีกครึ่งที่ดีกว่าถูกขังไว้ตลอดกาล

เซ็กซ์

ผู้ชายเป็นกลไก: เขาต้องปลดปล่อย ต้องเสีย ต้องเทออกให้หมด ผู้หญิงเป็นความคิด: เธออ่านร่างกายของเธอเหมือนรหัสลับ เธอไม่สละ ไม่ยอมจำนน ไม่ล้มพังลง เธอเลือก

ส่วนที่น่าสนใจ

คู่รักคู่หนึ่งเกิดขึ้นแบบนี้:

เขาคิด: "ผมเป็นคนแรกของเธอ คนที่ดีที่สุด คนเดียวของเธอ ผมทำให้เธอหลงผม ผมจะตามให้ทัน แม่ไม่ได้บอกผมทุกอย่างเรื่องผู้หญิง แต่ผมจะจัดการได้"

เธอคิด: "ดี หวังว่าเขาจะเป็นคนสุดท้าย ฉันจะซ่อมเขาเอง เขาไม่ได้ฉลาดเกินไป — ได้เปรียบ เขาเป็นผู้ชาย: สักวันเขาก็จะมาร้องไห้บนบ่าฉัน"

ความจริงยามเช้า

เธอยืนเปลือยอยู่หน้ากระจก เธอรู้จักร่างกายของตัวเองทุกตารางนิ้วเหมือนอาณาจักรส่วนตัว เธอเห็นเกินมาหนึ่งเซนติเมตร เส้นโค้งที่เคลื่อนที่ไป หน้าอกที่ทอดสายตาลงไปทางหัวเข่า และเธอเข้าใจ: **ร่างกายของเธอคือมูลค่าเพิ่ม คืออาวุธ คือการทูตของเธอ**

เธอจึงไปยิม

แต่เพราะเธอเป็นผู้ใช้ความคิด เธอจึงเริ่มด้วยการระบายใส่เขาก่อน:

"รู้ไหม เมื่อคืนคุณไม่ใช่ผู้ชายที่ฉันแต่งงานด้วย สามนาทีแล้วคุณก็หลับ คุณกรนคุณมีพุง และคุณไม่ได้เห็นเพื่อนของคุณมาสองปีแล้ว"

เขาตื่นตระหนกหลังจากสิบสองวินาที "ผมควรทำยังไง?"

เธอตอบ: "คุณจะไปยิม ฉันจะไปด้วย คุณจะได้ไม่เบื่อ"

แล้วปัญหาก็มาถึง

ยิมไม่ใช่สถานที่ มันคือระบบนิเวศ และระบบนิเวศดึงดูด **เพื่อนร่วมทางผิดคน** ประเภทที่เปลี่ยนผู้ชายให้กลายเป็นหัวขโมย และท่ามกลางหัวขโมย คนซื่อสัตย์อยู่รอดไม่ได้

แล้วการนอกใจก็ตามมา และราคาที่ต้องจ่ายก็สูงกว่าค่าสมาชิกรายเดือนมาก

ที่เหลือทุกคนรู้อยู่แล้ว การเล่ามันมีแต่จะเปิดแผล และผู้เขียนคนนี้ไม่เปิดแผล: เขามอบรอยยิ้ม ความคิด และความขมหยดหนึ่งที่คุณไม่มีวันลืม

Nando

ปี 2025

รถไฟกับความช่วยเหลือที่ไม่คาดคิด

ที่ **Florence** ผมลงจากรถไฟแล้วนั่งลงบนม้านั่ง ผมต้องการเวลาคิด

การกระโดดลงไปใต้รางรถไฟเป็นไปได้ในทางเทคนิค แต่มันจะทิ้งเลือดไว้บนทางรถไฟ ใครสักคนจะต้องทำความสะอาด

ในอิตาลี พวกเขาอาจถึงขั้นเรียกเก็บค่าทำความสะอาดจากคุณด้วยซ้ำ

อีกอย่าง ผมยังไม่ได้หลงทางตัวเอง การฆ่าตัวตายเป็นของคนที่สูญเสียจุดอ้างอิงทางความคิด จุดอ้างอิงของผมยังอยู่ครบ

ระหว่างนั้น การได้เห็นผู้หญิงสวยคนหนึ่งเดินข้ามสถานีทำให้ผมนึกถึงชีวิต มันยังทำให้ผมนึกถึงประสบการณ์มากมายที่ผมเคยผ่านมาแล้วด้วย

ไม่นานหลังจากนั้น ผมเดินเข้าบาร์ในสถานีและขอโทรศัพท์ ผมโทรหาภรรยาและอธิบายการตัดสินใจของผม

ผมบอกเธอว่าผมจะไป **Venice** เพื่อไปหาลูกชายของเรา ผมบอกเวลาถึงที่แน่นอนให้ด้วย

การตัดสินใจนั้นรู้สึกมีเหตุผลและสมเหตุสมผล

ลูก ๆ ของผมเคยเป็น — และยังคงเป็น — ส่วนต่อขยายตามธรรมชาติของครอบครัวที่ผมสร้างขึ้น

เมื่อผมกลับขึ้นรถไฟ พนักงานตรวจตั๋วเดินมาหาผม โชคไม่ดีที่ผมไม่มีตั๋ว

เขาบอกว่าผมจะต้องลงจากรถไฟที่สถานีถัดไป ไม่อย่างนั้นเขาจะเรียกตำรวจรถไฟ

ตอนนั้นผมใช้เครื่องมือสามอย่าง: **ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ และทางออก**

ผมอธิบายอย่างใจเย็นว่าการบังคับให้ผมลงจากรถไฟอาจสร้างปัญหาที่ใหญ่กว่า ผมบอกเขาว่าผมอาจกระโดดลงบนรางและทำให้รถไฟหยุดไปหลายชั่วโมง

จู่ ๆ เขาก็เงียบไป

จากนั้นผมถามว่าจะใช้เวลานานเท่าไรกว่าจะถึงสถานีถัดไป

"อย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงครับ" เขาตอบ

ระหว่างชั่วโมงนั้น สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

ผู้หญิงสองคนจาก Tuscany นั่งอยู่ตรงหน้าผม ผมเข้าใจทันทีว่าพวกเธอเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่กำลังเดินทางไปประชุมวิชาการ

ตอนแรกเราแค่พูดคุยกันสั้น ๆ แต่ไม่นานความอยากรู้ก็เข้ามาแทนที่ระยะห่าง

ประมาณสามสิบนาทีต่อมา หนึ่งในนั้นก็กลับมา

เธอถือตั๋วรถไฟอยู่ในมือ

ตั๋วของผม

อีกครั้งหนึ่งที่ผู้หญิงกลายเป็นโชคที่ไม่คาดคิดของผม ผมไม่เคยปฏิเสธความจริงข้อนี้

มนุษย์ที่เรียกว่าผู้หญิงมีความลึกซึ้งที่น้อยคนนักจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้

ก่อนลงจากรถไฟ เธอให้ที่อยู่อีเมลไว้กับผม ผมอยากคืนเงินให้ทีหลัง

แต่ชีวิตดำเนินต่อไป และมันไม่เคยเกิดขึ้น

Venice กับการจากไปครั้งที่สอง

ในที่สุดรถไฟก็มาถึง **Venice**

จากที่ไกล ๆ ผมเห็นลูกชายของผม

Vincenzo 193 ซม. Francesco 188 ซม.

พวกเขายืนสูงเหนือฝูงชนในทางเดิน

พวกเขามารับผมกลับบ้านและจัดวางผมเข้าที่ใหม่

ไม่นานพวกเขาก็ช่วยผมสร้างความมั่นคงพื้นฐานขึ้นมาใหม่ ผมได้อาบน้ำ ได้เสื้อผ้าสะอาด อาหาร และการพักผ่อน

หลังจากนั้นคำถามก็เริ่มขึ้น คำถามมากมาย

พวกเขาเป็นลูกของแม่เขาจริง ๆ

สี่เดือนต่อมา ในวันที่ **27 มิถุนายน** การตัดสินใจอีกครั้งก็ปรากฏขึ้น สัญชาตญาณเก่าของครอบครัวพยายามดึงผมกลับ

พวกเขาอยากให้ผมกลับไปทำอาชีพเดิม

ผู้จัดการ

Nando

ภาคต่อ

แต่ผมไม่ถอยหลัง

ผมไม่เคยถอย

ผมเผชิญความล้มเหลวด้วยการเดินหน้าแทน

ด้วยเงินที่เหลืออยู่น้อยเหลือเกิน ผมซื้อตั๋วเครื่องบิน

จุดหมาย: **โปรตุเกส**

ผมไม่มีแผนที่ชัดเจน

ถึงอย่างนั้น ผมก็รู้ว่าจะเคลื่อนไหวอย่างไร

Lisbon กับจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

ผมไปถึง **Porto** ก่อน โฮสเทลที่นั่นรับคนยี่สิบสี่คนนอนในพื้นที่เดียวกัน

ทรัพยากรของผมแทบหมดแล้ว

ผมจึงย้ายลงใต้ไปที่ที่ค่าครองชีพถูกกว่า ผมไปถึง **Beja** ห่างออกไปราวห้าร้อยกิโลเมตร

แต่หลังจากผ่านไปหนึ่งคืน ผมก็กลับไปที่ **Lisbon**

วันที่ **3 กรกฎาคม** ในที่สุดผมก็ได้เตียง

ห้องรวม อพาร์ตเมนต์รวม

คนเก้าคนอาศัยอยู่ในพื้นที่สามสิบห้าตารางเมตร

วัฒนธรรมและภาษาที่หลากหลายเต็มพื้นที่นั้น

สภาพความเป็นอยู่ใกล้เคียงกับกระท่อมในแอฟริกามากกว่าบ้านสมัยใหม่

ค่าเช่าคือ **230 ยูโรต่อเดือนบวกเงินมัดจำ 100 ยูโร** ผมจ่ายทุกอย่าง

หลังจ่ายเงินก้อนนั้น ผมก็ไม่เหลือเงินเลย

ไม่มีอาหาร

มีแค่ที่ให้นอน

ถึงกระนั้น ช่วงเวลานั้นกลับกลายเป็นสิ่งจำเป็น สรุปได้เป็นสามข้อ:

a) ลดน้ำหนัก **ยี่สิบกิโลกรัม** และเปลี่ยนวิธีกินทั้งหมด b) อยู่รอดด้วยเงินเพียง **เจ็ดสิบยูโรต่อเดือน** c) วางรูปร่างให้โครงการด้านบรรณาธิการ อย่างน้อยก็ในรูปฉบับร่าง

ผมอยู่ที่นั่นจนถึง **22 พฤศจิกายน 2025**

ในที่สุดผมก็ตัดสินใจกลับอิตาลี คำรับรองบางอย่างบ่งบอกว่าในที่สุดอาจมีเงื่อนไขที่ยั่งยืนแล้ว

ผมหวังว่ามันจะได้ผล

ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังพร้อมจะจากไปอีกถ้าจำเป็น

แล้วสิ่งที่ไม่ธรรมดาก็เกิดขึ้น

ตั้งแต่ **9 ถึง 26 ธันวาคม** ในเวลาเพียง **17 วัน** ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

สามปีก่อนหน้านั้นกลายเป็นการเตรียมตัวไปในทันที

ตอนนี้โลกมองเห็นผมได้แล้ว

และในที่สุดผมก็มองเห็นพวกเขาได้

ไม่มีคนกลาง

ไม่มีแพลตฟอร์มควบคุมกระบวนการ

ผมยังคงเป็นอิสระในการกระทำของผม

ผมยังคงเป็นตัวของผมเอง

สุขสันต์วันคริสต์มาส พ่อ

บทสะท้อนของผู้เขียน

เมื่อมองย้อนกลับไปที่ปี 2025 ผมไม่เห็นปีแห่งการแตกหักอีกต่อไป ผมเห็นปีแห่งความกระจ่างแทน

การจากไปโดยไม่มีอะไรติดตัวบังคับให้ผมวัดระยะห่างระหว่างการครอบครองกับตัวตน เงิน ความสะดวกสบาย และความแน่นอนหายไปอย่างรวดเร็ว แต่บางสิ่งที่แข็งแกร่งกว่ายังคงอยู่

ตัวตนอยู่รอดเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพังทลาย

เดือนที่ไม่มั่นคงเหล่านั้นทำหน้าที่เหมือนตะแกรงกรอง ภาพลวงตาหายไป ความคาดหวังสลายไป บทบาทที่ยืมมาในที่สุดก็หลุดร่วงลง

สิ่งที่เหลืออยู่คือแก่นแท้

อิสรภาพ

โครงการที่ตามมาไม่ได้เกิดจากกลยุทธ์ แต่เติบโตขึ้นจากความจำเป็น

ท้ายที่สุด ปีนั้นไม่ได้ทำลายอะไรเลย

มันเผยให้เห็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว

สอนชาวคิวบา

เมื่อผมลงเครื่องที่ Miami ผมรู้อยู่แล้วว่าเมืองนั้นแทบไม่เหลือความเป็น "อเมริกัน" ที่นั่นคือคิวบาที่แอร์เย็นกว่า คนขับแท็กซี่ที่มารับผมเป็นชาวคิวบา แน่นอน สิ่งแรกที่เขาถาม: ผมมาคนเดียวหรือเปล่า และอยากได้เพื่อนไหม ไม่มีซูเปอร์มาร์เก็ต ไม่มีห้างสรรพสินค้า ไม่มีอเมริกาแบบโปสการ์ด เป็นอีกโลกหนึ่งโดยสิ้นเชิง

เย็นวันแรกนั้น ขณะที่ผมอยู่บ้านคนเดียว มีคนมาเคาะประตู ตำรวจ พวกเขาทำให้ผมแปลกใจ แต่พวกเขาไม่ได้มาหาเรื่อง พวกเขามาแจ้งว่าผมมีนัดเช้าวันรุ่งขึ้นที่สถานกงสุลอเมริกัน สิบโมงครึ่งตรง

วันรุ่งขึ้นผมไปถึงตรงเวลา ผู้ชายวัยห้าสิบกว่าคนหนึ่งเปิดประตูและบอกว่าอีกสักครู่ผมจะได้พบที่ปรึกษา แล้วเธอก็ปรากฏตัว: สูง ผอม ผมบลอนด์ สง่างาม แต่งตัวไร้ที่ติ เธอจับมือผมและเตือนความจำว่าเราเคยพบกันเมื่อหลายปีก่อนที่ Rome ตอนที่เธอทำงานในกระทรวงศึกษาธิการในตำแหน่งผู้อำนวยการบริหารคนแรก

"แน่นอนว่าผมจำคุณได้ สบายดีไหมครับ?" ผมพูด ดีใจอย่างแท้จริงที่ได้พบเธออีกครั้ง

ตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา ไม่มีใครใน Rome เข้าใจเลยว่าทำไมผมปฏิเสธข้อเสนอของเธอโดยไม่ถามถึงเงินเดือนเลยด้วยซ้ำ มันเป็นข้อเสนอใหญ่ จริงจัง — จริงจังเกินไปสำหรับผู้ชายธรรมดาอย่างผม เหนือเงิน เหนือความทะเยอทะยาน

"ฉันอยากให้คุณทำงานอย่างน้อย 30 วันในโครงการฝึกอบรมและการสื่อสารสำหรับผู้จัดการรุ่นใหม่ชาวคิวบา คุณจะได้ทุกอย่างที่ต้องการและมากกว่านั้น ได้โปรด อย่าปฏิเสธ"

ชั้นเรียนจะมีตั้งแต่ 10 ถึง 12 โมง แล้วต่อตั้งแต่บ่าย 2 ถึง 5 โมงเย็น

ผมจำบทเรียนแรกได้: ราวห้าสิบคน ผู้ชายครึ่งหนึ่ง ผู้หญิงครึ่งหนึ่ง ทุกคนเป็นมืออาชีพ หลังการแนะนำตัวตามปกติ — ชื่อ นามสกุล อายุ พูดออกมาดัง ๆ — ผมเริ่มอุ่นเครื่องภาษาสเปนด้วยการเล่าเรื่องตลกแบบคิวบา ทุกคนอยากรู้ว่าผมมาจากส่วนไหนของคิวบา

ช่วงเวลาแห่งการใคร่ครวญจริง ๆ ครั้งแรกมาถึงเมื่อผมชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่าง *การสอน* กับ *การสื่อสาร* — สิ่งที่ชาวอิตาลีจำนวนมากไม่เข้าใจด้วยซ้ำ

วันเวลาผ่านไปเร็ว และในท้ายที่สุดทุกอย่างปิดฉากลงด้วยเค้กที่นักเรียนทำให้ผม พวกเขามีความสุขกับ 30 วันที่เราใช้ร่วมกัน ทุกคนอยากได้เบอร์โทรศัพท์ของผม พวกเขาตกใจที่ผมไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่ใช้ยาเสพติด

ตอนหนุ่ม ๆ ผมเคยเป็นนักรักบี้ — จิตใจแบบนักกีฬา ระหว่างนั้น ที่ปรึกษาชาวอิตาลีชวนผมไปทานมื้อค่ำเพื่อฉลอง และเพื่อทำความเข้าใจในที่สุดว่าเธอพลาดอะไรไป ผู้คนผูกพันกับผมมากจนพวกเขาลืมผมไม่ลงเลย

ผมเป็นผู้ชายที่โชคดี มีทางเลือกสองทางอยู่ตรงหน้าเสมอ: ทางแรก ผู้หญิงที่แสนวิเศษชวนผมไปทานมื้อค่ำหลังความเงียบ 30 วัน ทางที่สอง เสียงแห่งชะตากรรมของผมบอกว่าถึงเวลาต้องไปแล้ว

จูบตามธรรมเนียม คำลา แล้วเธอก็ถามผม: "คุณจะไปไหน? คุณจะทิ้งฉันไว้คนเดียวเหรอ?"

จูบลาเธอ จากไป และไม่เคยหันหลังกลับไปมอง อิสรภาพทำให้ผมต้องจ่ายแพงกว่าความสะดวกสบายเสมอ

Nando

กล้วย

บทเรียนที่ได้รับ

กิจวัตรการกินแบบใหม่ของผมในช่วงที่สามของชีวิตมีกล้วยเป็นมื้อเช้า เมื่อกล้วยหมดตั้งแต่คืนก่อน วันรุ่งขึ้นก็เริ่มต้นด้วยความว่างเปล่า

เช้าวันหนึ่งในเดือนธันวาคม 2025 ผมไปหาคนขายผลไม้ข้างล่างบ้าน ผมรู้จักเขามากว่าสี่สิบห้าปี เขาทักทายผม บอกว่า “ยินดีต้อนรับกลับมา” และถามว่าผมต้องการอะไร

— กล้วยครับ ถ้ามีลูกที่สุกแล้ว ถึงจะเป็นของราคาถูก ผมก็ชอบมากกว่า — ไม่มีครับ ผมให้ได้แค่พวกนี้ — เขาตอบ

ราคา: 1.45 ยูโรต่อกิโลกรัม เขียวหรือเหลือง แล้วแต่ผมเลือก

ผมขอกล้วย 5 ยูโรหนึ่งถุง ผมพาสุนัขมาด้วย และแถวนี้การพาสุนัขเข้าร้านยังเป็นเรื่องต้องห้ามอยู่

กลับถึงบ้าน ความอยากรู้ — ลูกสาวของวัยเด็กที่ผ่านมาในความยากจน — ผลักให้ผมเอาถุงไปชั่ง 2.752 กก. ผมควรจ่าย 3.99 ยูโร ไม่มีใครพูดถึงยูโรที่เหลือเลย

ผมเป็นคนดี อดทน ผมคิดว่ามันเป็นความผิดพลาด แต่เมื่อความสงสัยเกิดขึ้น มันต้องได้รับการตรวจสอบ

สามวันต่อมาผมกลับไปอีก กิจวัตรเดิม สุนัขมาด้วย

— กล้วย 1 ยูโรครับ เขาให้ลูกเล็ก ๆ มาสี่ลูก

เพื่อนของผมที่ร้านไอศกรีมรออยู่พร้อมตาชั่ง 0.456 กก. ราคาจริง: 0.66 ยูโร เงินทอนที่หายไป: 0.34 ยูโร

ครั้งแรกคือความสงสัย ครั้งที่สองคือการตรวจสอบ ผมต้องการครั้งที่สามเพื่อให้ถึงความแน่นอน

บ่ายวันเดียวกันนั้นผมกลับไปอีก ฉากเดิม จ่าย 5 ยูโรอีกครั้ง

คราวนี้เพื่อนของผมที่เป็นตัวแทนขนส่งสินค้ารออยู่ ตาชั่งระดับมืออาชีพ 2.90 กก. ราคาจริง: 4.20 ยูโร เขารับไป 5 ยูโร ยังคงไม่มีเงินทอน

หลายวันผ่านไป ผมต้องพิจารณาถึงตัวคน บริบท สภาพแวดล้อม การเผชิญหน้าโดยตรงอาจสร้างปัญหาให้ครอบครัวของผม บางคนไม่ตอบสนองต่อคำพูด

แต่ผมชื่อ Frega และการถูกขโมยไม่ใช่สิ่งที่ผมยอมรับได้โดยนิสัย

การแก้แค้นของผมมาในอีกรูปแบบหนึ่ง

ห้าวันต่อมา ผมกลับไปโดยไม่พาสุนัข ผมขอพบเจ้าของร้าน — คนเป็นพ่อ อายุมากกว่าผมไม่กี่ปี

— ฟังนะครับ เพื่อนผมบอกว่าคราวก่อนกล้วยดูจะมากเกินไป ผมเอาไปชั่งที่บ้าน: 3.90 กก. ตามราคาที่ติดไว้ผมควรจ่าย 5.65 ยูโร คุณรับไปแค่ 5 ยูโร ผมเลยมาจ่ายส่วนต่างให้

แล้วผมก็ยื่นเงิน 0.65 ยูโรให้ เห็นได้ชัดเจน

— เว้นแต่ว่ามันเป็นส่วนลด เพราะเรารู้จักกันมาสี่สิบปี

ตาของเขาเบิกกว้าง ภรรยาและลูก ๆ ของเขานิ่งค้าง ประสบการณ์ช่วยเขาไว้

— มันเป็นส่วนลดครับ — เขาพูด — สำหรับลูกค้าพิเศษ

ผมเก็บเหรียญกลับเข้ากระเป๋า

— ขอบคุณครับ — ผมตอบ — แต่ผมจะไม่มาซื้อของที่นี่อีกแล้ว ความใส่ใจแบบ "ลูกค้าพิเศษ" นี้ทำให้ผมลำบากใจ ผมไม่มีเหตุผลที่จะได้รับมัน ไม่มีข้อชอบธรรม ยังไงก็ขอบคุณครับ

เขาพูดอะไรไม่ออกสักคำ เขาเข้าใจทุกอย่างแล้ว

ในวันต่อ ๆ มา ผมเดินผ่านร้าน ไม่มีคำพูดใด ๆ มีแต่สายตาที่ก้มต่ำ พวกเขาพูดสิ่งที่ไม่เคยมีความกล้าจะพูด: ขอโทษ

คติสอนใจนั้นเรียบง่าย: จากเหตุการณ์ด้านลบ คุณสามารถสกัดสิ่งด้านบวกออกมาได้เสมอ นั่นคือวิธีที่ความสำเร็จของผมทำงาน

นี่คือตัวผม และผมยังกินกล้วยอยู่

Nando

ภาคต่อ

ตอนนั้นเป็นเวลา 3.23 น. คืนที่หนาวเย็น เงียบสงัด อินเตอร์คอมดังขึ้น ทุกคนตื่น

ลูกสาวของผมกระซิบ: "พวกเขามาจับพ่อแล้ว กระเป๋าลากของพ่อพร้อมอยู่หลังประตูห้องนอนเสมอนี่"

เธอไม่เชื่อเรื่องของผม เธอไม่ได้อ่านความจริง เธอไม่ไว้ใจผม ผมไม่น่าเชื่อถือด้วยซ้ำ เธอแค่ตีความคำพูด และนั่นคือความเจ็บปวดที่แท้จริง

ผมรับอินเตอร์คอม เสียงหนึ่งพูดว่า: "ขอโทษที่มาดึกดื่นครับ แต่ผมจำเป็นต้องคุยกับคุณ ผมคือคนขายผลไม้ใกล้บ้านคุณ"

ผมให้เขาเข้ามา เขาอายุเกือบแปดสิบ พอผมสวมเสื้อคลุมเสร็จ เขาก็นั่งอยู่ในห้องที่ใหญ่ที่สุดของบ้านแล้ว ห้องนั่งเล่น

จิตใจของเขาพังยับ น้ำตาไหล ผมไม่รู้จะเริ่มตรงไหน

เขาขอเพียงสิ่งเดียว: "เมื่อผมเริ่มพูด ได้โปรดอย่าขัดผมนะครับ"

ผมไม่ได้ขัด

"เมื่อวานเรามีช่วงเวลานั้น คุณจำได้ คุณอยากจ่ายหกสิบห้าเซ็นต์ค่ากล้วยให้ผม แล้วผมก็ให้ส่วนลดคุณ"

"ผมจำได้ครับ" ผมพูด

"หลังจากคุณกลับไป ผมนั่งที่โต๊ะกับครอบครัว บทเรียนที่คุณให้ผมมันหนักหน่วงสำหรับผม สำหรับผู้ชายวัยอย่างผม"

"ผมแค่อยากรู้ว่าคุณให้อภัยผมไหม และอยากขอการให้อภัยจากคุณ"

เขาถือผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง ซับน้ำตาที่ไหลกลับมาไม่หยุด

"ขอโทษที่มาเวลานี้ครับ ผมนอนไม่หลับถ้าไม่ได้เจอคุณก่อน และการตามหาคุณก็ไม่ง่ายเลย เราค้นชื่อคุณทางออนไลน์ เจอเว็บไซต์สามแห่ง เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด เราไม่เข้าใจว่ามันเขียนว่าอะไร มันไม่ได้ขายอะไร มันไม่ได้ขออะไร เราไม่เข้าใจว่าเว็บไซต์พวกนั้นคืออะไร"

เขาหัวเราะ

ผมลุกขึ้นยืน ขอให้เขาลุกขึ้น ผมกอดเขาแน่น

ผมบอกเขาว่าผมไม่ใช่ศาสตราจารย์ ไม่ใช่ครู ผมสอนบทเรียนให้ใครไม่ได้ ผมแค่ใช้สามัญสำนึกของคนเป็นพ่อ ที่ซึ่งกฎและหลักการมาก่อนตรรกะทางเศรษฐกิจใด ๆ

ขณะที่เขากำลังจะกลับ เขาถามว่าผมจะกลับไปที่ร้านของเขาไหม ผมตอบว่า:

"อดีตสอนเรา ปัจจุบันไม่เคยถูกลืม อนาคตอาศัยอยู่ในความฝันของเรา ที่ซึ่งเราเห็นว่าเราอยากเป็นใคร"

"ผมอยู่เหนืออนาคตไปแล้ว เพราะผมกำลังสร้างความมั่งคั่งข้ามรุ่น ไม่ใช่ทรัพย์สินพอประมาณไว้ให้ลูกหลานรับมรดก"

เขาไม่ได้เข้าใจจริง ๆ ว่าผมหมายถึงอะไร นั่นคือด้านความคิดของผม — ด้านที่ภายในคำไม่กี่คำไม่มีอะไรเลย แต่ถ้าคุณฟังให้ดี กลับมีทุกอย่าง

Nando

ที่ประตูแห่งความตาย

ช่วงเวลาที่ผู้ชายคนหนึ่งเข้าใจว่าชีวิตได้เลือกแทนเขาไปแล้ว

ผลการวินิจฉัย

ทุกครั้งที่ผมเล่าเรื่องที่ผมเคยใช้ชีวิตผ่านมาจริง ผมยิ้มก่อน แล้วจึงสงสัยว่าผมรอดมาได้อย่างไร สถานการณ์นั้นไร้เหตุผล เกือบจะเหนือจริง แต่มันหล่อหลอมชีวิตของผม และด้วยเหตุนี้ผมจึงรู้สึกว่าต้องเล่ามัน

มกราคม 2007 ผมอยู่นอกห้องปฏิบัติการทางคลินิกแห่งหนึ่ง รอผลการผ่าตัด เนื้องอกคาร์ซินอยด์เจ็ดก้อนถูกตัดออกจากลำไส้เล็กของผมหลังการผ่าตัดสองครั้งที่ห่างกันเพียงสามสิบวัน

แม่บ้านทำความสะอาดคนหนึ่งที่ผมจำหน้าได้เดินเข้ามาหาผมอย่างเงียบ ๆ

"เสียใจด้วยนะคะ" เธอพูด "ฉันได้ยินมา... เนื้องอกร้าย คุณควรไปพบแพทย์มะเร็งวิทยานะคะ"

ตอนนั้นความตายปรากฏขึ้นเป็นความเป็นไปได้ที่ใกล้ที่สุด แต่เหตุผลก็เข้ามาแทรกอย่างรวดเร็ว

ผมนึกถึงลูกสาวผู้พิการของผม การหนีไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไป ผมจึงต้องมีชีวิตอยู่ สร้างปัจจุบันให้เธอ และปกป้องอนาคตของเธอ

ไม่นานหลังจากนั้น แพทย์มะเร็งวิทยาก็ยืนยันทุกอย่าง: เนื้องอกระบบประสาทต่อมไร้ท่อ คาดว่าจะมีชีวิตอยู่ได้ราวสามสิบวัน

ด้วยคำพูดเหล่านั้นในหัว ผมเดินไปตามชายหาดที่ร้างผู้คน ระหว่างนั้นลมปะทะใบหน้าของผม และคลื่นกระซิบบางอย่างที่ผมยังเข้าใจไม่ได้

การตัดสินใจ

28 มกราคม

ผมขับรถไป Naples เพื่อตามหาเพื่อนเก่าและอดีตลูกค้า ผมต้องการเงินและจุดเริ่มต้นใหม่ แต่ไม่มีใครลงทุนให้แม้แต่ยูโรเดียว

พวกเขาแค่เลี้ยงมื้อค่ำที่ร้านอาหารแทน

ไม่กี่วันต่อมา วันที่ 6 กุมภาพันธ์ ผมพบตัวเองอยู่ที่ Naples มีเงินแค่ 275 ยูโร และไม่มีบัตรเครดิต ตามผลการวินิจฉัย ผมเหลือเวลาอีกสิบห้าหรือยี่สิบวัน

ที่ทางออกทางด่วน ผมต้องเลือกระหว่างใต้หรือเหนือ

แล้วภรรยาของผมก็โทรมา

"กลับบ้านเถอะ"

เธอเชื่อว่ากำลังพูดกับภาวะซึมเศร้า แต่เธอมองไม่เห็นว่าพายุฮอร์โมนในร่างกายของผมกำลังทำอะไรอยู่

ผมจึงเลือกทิศเหนือ

โรมาเนีย

สองวันต่อมาผมไปถึง Brasov ประเทศโรมาเนีย — ดินแดนของแดร็กคิวลา

การเดินทางครั้งนั้นไม่ได้เกี่ยวกับผู้หญิง แต่เป็นสัญชาตญาณล้วน ๆ

ยี่สิบยูโรเหลืออยู่ในกระเป๋า พอสำหรับตาย ไม่พอแน่นอนสำหรับสร้างชีวิตใหม่

ถึงกระนั้น ผมก็ตัดสินใจสร้างชีวิตใหม่

ที่บาร์แห่งหนึ่ง ผมสั่งคาปูชิโนกับครัวซองต์ ผมสังเกตทันทีว่าผู้หญิงโรมาเนียมีความงามที่หาได้ยาก แต่ผู้ชายท้องถิ่นมักขาดความเป็นสุภาพบุรุษ

พนักงานเสิร์ฟสาวรู้ว่าผมไม่มีเงินทอน แทนที่จะไล่ผมไป เธอกลับรับฟัง เราคุยกันสามชั่วโมง

ในที่สุดเธอก็ร้องไห้ และถึงกับเสนอเงินให้ผม

ผมปฏิเสธ

ผมถามคำถามเดียวแทน:

"คาสิโนอยู่ที่ไหนครับ?"

เธอชี้ไปตามถนน งุนงง

ผมเข้าไปพร้อมเงินยี่สิบยูโร พอตีห้า ผมเดินออกมาพร้อมสี่ร้อยห้าสิบ

Nando

ภาคต่อ

สร้างใหม่

ไม่นานหลังจากนั้น ผมเช่าอพาร์ตเมนต์ชั้นสี่ราคา 280 ยูโร พนักงานเสิร์ฟสาวค้ำประกันการจ่ายเงินให้

ตอนบ่ายผมได้พบหญิงสาวหลายคนที่ทำงานในสถานีรถไฟใต้ดิน ระหว่างนั้นผมก็เริ่มสร้างมิตรภาพ

การไปซื้อของชำตามมา อาหารมูลค่าหนึ่งร้อยห้าสิบยูโรวางอยู่บนเคาน์เตอร์ แต่ผมจ่ายแค่สิบสอง ทูน่าได้ฟรีครึ่งหนึ่ง และคนขายเนื้อก็ให้เนื้อผมฟรี

คาสิโนกลายเป็นธนาคารยามค่ำคืนของผม ระหว่างนั้นอพาร์ตเมนต์ของผมก็ค่อย ๆ กลายเป็นที่นัดพบ

รสชาติแบบ Calabria หมุนเวียนอยู่บนโต๊ะ เรื่องเล่าวนเวียนไป และชีวิตก็เริ่มต้นใหม่อย่างเงียบ ๆ

การกลับบ้านที่ไม่เคยเกิดขึ้น

ธันวาคม 2007

ความตายลืมผมไปแล้ว

ภรรยาของผมโทรมาอีกครั้ง

"กลับบ้านด่วน"

ผมเหลือเงินสิบสองยูโร แต่บัตรกำนัลของสายการบินใบหนึ่งทำให้ผมออกจาก Bucharest ได้

เที่ยวบินไป Reggio Calabria ล้มเหลวกลางอากาศ เราถูกเปลี่ยนเส้นทางไป Zurich แทน

ที่สนามบินผมด้นสดอีกครั้ง ในเลานจ์ของสายการบินอังกฤษ ผมคว้าเสากั้นแถวมาทำเป็นไมโครโฟนแล้วเริ่มร้องเพลง

พนักงานต้อนรับหญิงหัวเราะ

ไม่นานหลังจากนั้นพวกเธอก็ให้เที่ยวบินไป London แก่ผม — พร้อมเงินหนึ่งร้อยปอนด์

London, Paris, Rome, Naples

ทุกก้าวต้องใช้การคิดค้น ทุกช่วงเวลาต้องใช้ความกล้า

ในที่สุดผมก็ถึงบ้านเจ็ดวันต่อมา

ผลที่ตามมา

ภรรยาของผมโกรธจัด

"คุณไปอยู่ที่ไหนมา? อยู่กับสาว ๆ ของคุณเหรอ?"

ผมยิ้ม

"โชคดีที่มีพวกเธออยู่" ผมพูด "ไม่อย่างนั้นผมคงยังติดอยู่ที่ Zurich"

ไม่นานหลังจากนั้นผมเริ่มงานใหม่: บริษัทจัดหางานชั่วคราว งานก่อสร้าง และบริการรักษาความปลอดภัย พนักงานหกคนเริ่มโครงการ ทุกเดือนกำไรถูกนำกลับไปลงทุนใหม่

แต่มีน้อยคนที่เชื่อในมัน

การล่มสลาย

ในปี 2008 ผมกลับไปโรมาเนีย

บริษัทจัดหางานเติบโตจนมีพนักงานชาวยุโรป 258 คน งานก่อสร้างร่วมมือกับบริษัทข้ามชาติของอิตาลีแห่งหนึ่ง ระหว่างนั้นฝ่ายรักษาความปลอดภัยดำเนินงานด้านการเชื่อมในงานนิวเคลียร์

ผมเรียนภาษาโรมาเนีย อ่านได้ เขียนได้ และพูดได้ เรื่องเล่าและเรื่องตลกเปิดได้ทุกประตู

แล้วในเดือนธันวาคม ผมก็ยกทุกอย่างให้คนอื่นและจากไป

ผู้หญิงทั้งหลายประท้วง

"ไม่มีอะไรอยู่รอดได้ถ้าไม่มีคุณ"

สามเดือนต่อมาทุกอย่างก็พังทลาย

ทำไม?

เพราะความหิวมอบหมายให้คนอื่นแทนไม่ได้ ประสบการณ์ถ่ายโอนไม่ได้ และจรรยาบรรณในการทำงานยกให้เป็นของขวัญไม่ได้

บทเรียนที่แท้จริง

ชาวอิตาลีที่ไม่มีเงิน โดยมีผู้หญิงโรมาเนียคอยค้ำจุน อาจฟังดูเหมือนความฝัน

แต่ความจริงสอนบางสิ่งที่โหดร้ายกว่านั้น

ความหิวที่แท้จริงปรบมือให้เฉพาะคนที่พกมันไว้ข้างใน

หมายเหตุสุดท้าย

เมื่อผมเกิดมา พวกเขาให้นามสกุลแบบของผมแก่ผม — **FREGA** — ชื่อที่มักถูกโยงกับพวกขโมยและนักต้มตุ๋น

หกสิบเอ็ดปีที่ผมพยายามพิสูจน์ในสิ่งที่ตรงกันข้าม

เพราะชื่อไม่ได้นิยามตัวเรา

แบรนด์ต่างหากที่นิยาม

และแบรนด์สร้างขึ้นได้ด้วยการกระทำเท่านั้น

Nando

ไม่สวมกางเกงใน

เมื่อวานเป็นวันที่หนักหน่วง แต่ก็เป็นวันที่คลี่คลายปัญหาได้ — เหมือนเคย ผมไม่เคยเสียเวลาไปโดยไร้จุดหมาย: เวลาทางความคิดของผมเดินตามกฎที่เข้มงวด เวลาของผู้หญิงไม่เดินตามกฎใดเลย

และถึงอย่างนั้นผมก็เข้านอนคนเดียว เพราะภรรยาของผมตัดสินใจเข้าสู่ "ช่วงหมด" ขอโทษที — *ช่วงหมดประจำเดือน* ผมห้วเราะ เธอไม่ห้วเราะ

ลูกสาวของผมไม่พลาดโอกาสเตือนผมว่าอายุ 61 แล้วผม "แก่" และผมคงไม่มีแรงหรือความกล้าพอจะรับมือกับผู้หญิงในเรื่องส่วนตัวที่ใกล้ชิด — ผมต้องล้มพับแน่ๆ เธอคือลูกสาวของผม คือชีวิตของผม รอยยิ้มเดียวก็พอจะบอกทุกอย่าง แต่ผมอดไม่ได้ที่จะโยนประโยคหนึ่งออกไป:

หลายคนใช้มันแค่ตอนเข้าห้องน้ำ บางคนทำตัวเป็นฮีโร่ บางคนใช้มันสร้างความคิด บางคนได้เป็นพ่อแล้วจึงเป็นคนรัก และบางคนก็แค่มองมัน

ผมเปลี่ยนมันให้เป็นเครื่องมือทำงานเต็มเวลา — และภาษีถูกหัก ณ ที่จ่าย

เธอระเบิดห้วเราะ หยุดไม่ได้ ภรรยาของผมจากอีกห้องหนึ่งยืนยันคำตัดสินประจำของเธอ: "คุณมันปีศาจ" ก็ยุติธรรมดี

ผมถอดเสื้อผ้าเตรียมนอน — ตอนนั้น 23.00 น. สวมชุดวอร์มที่ใส่สบาย สิบนาทีกับโทรศัพท์เหมือนทุกคืน แล้วก็นอน

ราวตีห้า มีบางอย่างหลุดหายไป ผมรู้สึกหนาว ผมเอื้อมมือลงไปหากางเกงกับกางเกงใน — หายไปทั้งคู่

ใครทำ? ไม่มีงานเลี้ยง ไม่มีแขก ไม่มีคำเชิญ แล้วใครเปิดตู้นิรภัย?

ผมตรวจดูอย่างละเอียดว่าอัญมณีประจำตระกูลยังอยู่ครบและไม่เป็นอะไร แล้วผมก็สังเกตว่า "เพื่อนเก่า" ของผมตื่นก่อนผม มั่นใจว่ามีงานต้องทำ

งานก็มาถึงจริง — แต่ไม่ใช่แบบที่คุณกำลังนึกภาพ เป็นแบบที่ผมมีชีวิตอยู่เพื่อมัน: **เล่าเรื่องจริงให้คุณฟัง และทำให้คุณยิ้ม**

Nando

ผู้หญิงรัสเซีย

มิถุนายน 2006 — จุดเริ่มต้น

ผมดำเนินธุรกิจค้าส่งของตัวเอง — ผลิตภัณฑ์ดูแลบ้าน ผลิตภัณฑ์ดูแลส่วนตัว ภาพลวงตาแห่งความยิ่งใหญ่ ผมคิดว่าตัวเองแข็งแกร่ง ผมแค่หยิ่งผยอง

กรกฎาคม Rimini งานแสดงสินค้าที่เต็มไปด้วยอดีตเพื่อนร่วมงาน ลูกค้า เพื่อนฝูง และผู้หญิง ผู้หญิงมากเกินไป นั่นคือตอนที่ผมเข้าใจว่าทำไมงานแสดงสินค้าถึงมีอยู่: คุณพูดว่า "งาน" แต่มันเป็นแค่ข้ออ้างเพื่อหายตัวไปในห้องอื่น

ผมไม่เคยเล่นบทสามีผู้น่าสงสารกับพนักงานต้อนรับหญิง ไม่ใช่สไตล์ผม ผมพูดเสมอว่าผมรักภรรยา และเธอก็รักผม — เพราะผมกลับบ้านพร้อมเงิน ประสบการณ์ และไม่มีเซอร์ไพรส์ที่ติดต่อกันได้

คืนนั้นผมเรียกมืออาชีพคนหนึ่ง สองชั่วโมงของเวลาเธอ สะอาด เรียบง่าย ความเสี่ยงต่ำ หรืออย่างน้อยผมก็เชื่ออย่างนั้น

เธอมาถึง: งามเหมือนทะเลฤดูหนาว รูปร่างไร้ที่ติ การปรากฏตัวที่หนักแน่น เธอขอเงินทันที — เธอไม่ใช่หมอ เธอเป็นอะไรที่ใกล้เคียงกับหน่วยกู้ชีพมากกว่า

ผมจับแขนเธอแล้วบอกให้เตรียมตัว: ผมจะพาเธอไปร้านอาหารที่ดีที่สุดในเมือง และผมอยากซื้อ 24 ชั่วโมงถัดไปของเธอ

“คุณจะให้ฉันเท่าไร?” ผมยื่นทุกอย่างที่อยู่ในกระเป๋าให้เธอ เธอเริ่มนับ นับหลง แล้วก็เข้าใจว่าเธอได้ก้าวเข้าสู่อีกระดับหนึ่งแล้ว

เธอถามว่าผมมีสิ่งเสพติด ความเบี่ยงเบน หรือเกมแปลก ๆ ไหม ผมบอกเธอว่าผมเป็นผู้ชายที่ถูกเลี้ยงมาด้วยกีฬา ถูกฝึกโดยบริษัทข้ามชาติ และเป็นผู้ชมชีวิตที่ไม่มีใบอนุญาต

เธอผ่อนคลายลง เราเดินไปร้านอาหาร — เธอปฏิเสธแท็กซี่ เธอโทรเรียกเพื่อนมาร่วมด้วย ผมเข้าใจ ต่างบ้านต่างเมือง ต้องระวังตัว ก็ยุติธรรมดี

มื้อค่ำเป็นไปอย่างสงบ เกือบจะโรแมนติก แต่ผมยังคงใช้ความคิด ก่อนจะไว้ใจเธอกับอัญมณีประจำตระกูล ผมต้องรู้ก่อนว่าเธอเป็นใคร

กลับถึงบ้าน เธอจู่โจมผมตั้งแต่ทางเดิน ไม่มีเวลาไปถึงเตียง เราใช้ทุกอย่างที่ชัดเจนจนหมด และทุกอย่างที่เกินกว่านั้นด้วย

แปดชั่วโมงต่อมาผมกำลังจะไป เธอขอไม่ให้ผมไป ผมจึงให้สัญญา: “ก่อนสิ้นปี ผมจะพาคุณไปรัสเซียเพื่อเยี่ยมครอบครัว” เธอไม่เชื่อผม ผมขออีเมลของเธอ เธอให้ผม

Nando

Saint Petersburg — การดิ่งลง

พฤศจิกายน 2006 ผมส่งอีเมลหาเธอ: พร้อมบินไปรัสเซียแล้ว ส่งรายละเอียดบัญชีธนาคารมา เธอยังไม่เชื่อผม ผมจึงส่งเงินไปให้ครอบครัวของเธอ

ตั๋ว วีซ่า MILAN–SAINT PETERSBURG

ที่ Malpensa เธอขอเงินเพิ่ม น้ำเสียงเปลี่ยนไป — จากความเป็นมิตรเป็นอำนาจ ผมไม่ชอบเลย

เที่ยวบินเงียบงัน แม่ของเธอมารับเราที่สนามบิน พวกเขาพาผมไปที่อพาร์ตเมนต์ห้องหนึ่ง ไม่อนุญาตให้พักโรงแรม

เราไปตลาด ซื้ออาหาร และทานมื้อค่ำกับครอบครัว แล้วเธอก็จากไป ผมถูกขังอยู่ข้างใน

เช้าวันรุ่งขึ้นผมพยายามเปิดประตู ล็อก ไม่ใช่การลักพาตัว — แค่การกักไว้อย่างมีการควบคุม

เธอมาถึงตอน 11 โมง ยิ้มแย้ม บ่ายนั้นเราจะไปเป็นแขกที่ดาชาแห่งหนึ่งนอกเมือง

เพื่อนของเธอกับผู้ชายคนหนึ่งมารับเรา หิมะอยู่ทุกหนแห่ง เราไปถึงบ้านของพันเอก KGB ของพ่อเธอ

ภาษาอังกฤษของผมพาบทสนทนาไปได้ วิลล่างดงามตระการตา แม้แต่ที่จับก๊อกโถชำระก็ยังเป็นทอง

ทุกจานประณีต ทุกช่วงเวลาจับคู่กับไวน์ต่างชนิด จากนั้นพวกเขาพาผมไปที่ซาวน่าของผู้ชาย ห่างออกไปหนึ่งร้อยเมตร ข้างนอกลบ 20 องศา หลังซาวน่าเรายืนเปลือยกายอยู่กลางหิมะ ธรรมเนียมของรัสเซีย ผมไม่ได้ถามว่าอะไรจะตามมา

คืนนั้นผมนอนคนเดียว ในห้องที่สวยงามซึ่งเต็มไปด้วยไมโครโฟน เธอนอนที่อื่น

เช้า: อาหารเช้ากับท่านพันเอก จากนั้นเขาก็พาผมชมรถยนต์ มอเตอร์ไซค์ของเขา และขับรถพาผมเที่ยวรอบดาชาโดยมีสุนัขปั๊กอยู่ใต้วงแขน

บ่าย: กลับไป Saint Petersburg เย็น: เธอพยายามครอบงำผม ควบคุมผม เธอไม่รู้เลยว่าผมเป็นใคร

วันรุ่งขึ้นเราขับรถไปตามถนนสายหลัก — ร้านค้า แบรนด์ ความมั่งคั่ง ยาว 20 กม. ไม่ใช่เมืองยากจน เป็นรองแค่ Moscow

มื้อค่ำกับครอบครัวของท่านพันเอก: คาเวียร์ยี่สิบชนิด อาหารไม่รู้จบ หนึ่งร้อยดอลลาร์ต่อคน แล้วก็กลับไปที่คุกของผม เธอล็อกประตูอีกครั้งแล้วจากไป

วันต่อมาเธอกลับมา ผมก้าวออกไปข้างนอกครู่หนึ่ง เรียกแท็กซี่ แล้วหนีไป — ทิ้งกระเป๋าทั้งหมดไว้ข้างหลัง

เธอโทรมาเหมือนคนบ้า ในที่สุดผมก็รับสาย: "ผมอยู่ที่สนามบิน" เธอมาถึงพร้อมแม่ของเธอ พวกเธอรีดไถเงินจากผมด้วยการขู่ว่าจะแจ้งตำรวจ ผมจ่าย ขึ้นเครื่องบินไป Milan

ฝันร้ายจบลงแล้ว แต่เธอได้เข้ามาอยู่ในตัวผม และเธอก็รู้

Nando

กลับสู่ชีวิต — ทางออก

กลับมาที่อิตาลี ผมขึ้นรถขับไป Turin เพื่อทำงาน เธอโทรมา

เสียงของเธอเปลี่ยนไป อ่อนหวาน สุภาพ นุ่มนวล มนตร์ของบุคลิกภาพแบบผู้หญิง ผมรู้ว่าเธออันตราย การยอมแพ้หมายถึงการสูญเสียตัวเอง

เธอไม่หยุดโทร เธอขอให้ผมไปรับเธอที่สนามบินวันพฤหัสบดีเวลา 18.00 น. ตอน 17.00 น. ผมอยู่บนทางด่วน Torino–Piacenza การเปลี่ยนทิศทางแล้วไปที่นั่นคงเป็นเรื่องง่าย

แต่ผมกลับปิดฉาก และเข้าใจบางสิ่งที่เด็ดขาด:

ผู้หญิงแข็งแกร่ง เมื่อพวกเธอต้องการบางสิ่ง พวกเธอก็เอามัน — โดยไม่ต้องขอ

บทสะท้อนภายหลัง

เราเดินออกจากซาวน่าเปลือยกายลงไปในหิมะ ลบยี่สิบองศา อดีตพันเอก KGB คนหนึ่งยิ้มให้ผม ผู้ชายรัสเซียหัวเราะราวกับมันไม่ใช่เรื่องอะไรเลย

และเป็นครั้งแรกในการเดินทางครั้งนั้นที่ความคิดง่าย ๆ ข้อหนึ่งกระแทกใส่ผม:

ถ้าเรื่องนี้เลวร้ายลง... ผมจะโทรหาใคร?

คำตอบมาถึงเร็วกว่าความกลัว:

ไม่มีใคร

นั่นคือช่วงเวลาที่ผมเข้าใจความจริง: ผมไม่ได้อยู่ในอันตราย ผมอยู่นอกโลกของผม

และเมื่อคุณก้าวออกนอกโลกของคุณ คุณไม่ได้รับการคุ้มครอง คุณได้รับผลที่ตามมา

Nando

สุสาน

ตอนนั้นคือเดือนพฤษภาคม 1975 ผมอายุสิบขวบตอนที่ก้าวข้ามธรณีประตูนั้นเป็นครั้งแรก ผมคิดว่ากำลังเข้าสู่สถานที่แห่งความเจ็บปวด ผมเป็นแค่เด็ก แต่ผมกลับพบว่ามันมีอยู่แค่สองสิ่ง: ร่างกายหนึ่งร่างและความทรงจำหนึ่งเรื่อง

ร่างกายถูกปิดผนึกไว้ในกล่องคอนกรีต — ถ้าคุณโชคดี ในอิตาลีนั่นเป็นเรื่องปกติ ที่อื่นพิธีกรรมเปลี่ยนไป แต่ก็ด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรมเท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

ความทรงจำอาศัยอยู่ในภาพถ่าย ผู้คนที่เดินผ่านจำคุณได้หรือเห็นคุณเป็นครั้งแรก ทุกสิ่งที่เหลืออยู่ของคุณถูกขังไว้ในภาพนั้น และดอกไม้บอกเพียงสิ่งเดียว: *ฉันไม่ได้ลืมคุณ*

แต่เพราะผมไม่เคยเหมือนคนอื่น การหยุดอยู่แค่การวิเคราะห์นี้ก็คงเป็นการคัดลอกและวางสิ่งที่ทุกคนพูดกัน งั้นเรามามองสุสานจากอีกมุมหนึ่ง: **สถานที่แห่ง ความบันเทิง**

มีเหตุผลที่ผู้คนพูดประโยคนั้นซ้ำ ๆ: *ที่งานศพผู้คนหัวเราะ ที่งานแต่งงานผู้คนร้องไห้ และ หลังจากนั้น... ไม่มีใครพูดถึงหรอก แต่การหย่าร้างทำจากความสิ้นหวังและความโดดเดี่ยวล้วน ๆ* ฮ่า ๆ ๆ ๆ

สิ่งแรกที่ผุดขึ้นในใจคือตอนที่ผมอายุสิบหก เล่นรักบี้ ฮอร์โมนนำหน้าผม โลกของผู้หญิงอยู่ข้างหลังผม และประธานสโมสรของผมก็พร้อมเสมอกับ "คำแนะนำ"

เขาบอกผมว่าสุสานเป็นสถานที่ที่วิเศษสำหรับการพบผู้หญิง ผมมองเขา และแปลกที่มันฟังดูมีเหตุผล แต่ผมไม่มีความกล้าจะลอง — ไม่ใช่ในวัยนั้น

กรอเวลาไปที่วันอาทิตย์หนึ่งในฤดูร้อนปี 1986 ผมอายุยี่สิบเอ็ด ผมเดินเข้าไปในสุสานของ Cosenza — ไม่ใช่เมืองของผม ไม่ใช่สุสานของผม — แต่พายุฮอร์โมนยังติดตามผมอย่างซื่อสัตย์

ผมหยุดคุยกับคนเฝ้าสุสาน คำถามของผมทำให้เขาประหลาดใจ: ผมอยากเข้าใจพลวัต ผู้คนเคลื่อนไหวอย่างไร โดยเฉพาะผู้หญิง จากนั้นผมขอบคุณเขาแล้วพูดว่า "แล้วเจอกันใหม่" เขาถามว่า "ที่ไหน?" "ที่นี่" ผมตอบ "แม้ตอนเราตาย เราทุกคนก็กลับมาจบที่นี่"

แล้วผมก็เห็นเธอ ผู้หญิงคนหนึ่ง อายุสี่สิบห้า แต่งชุดดำ ตัวเตี้ย ท้วม ยืนร้องไห้อยู่หน้าช่องเก็บศพชั้นที่สอง ผมเข้าไปใกล้อย่างเงียบ ๆ เธอกำลังพูดกับเขา — สามีของเธอแน่นอน — ถามว่าทำไมเขาจากเธอไปเร็วนัก

มีสิ่งเดียวที่ต้องทำ: ผมยืนข้างเธอแล้วเริ่มร้องไห้ด้วย นั่นลดการป้องกันตัวของเธอลงทันที และทำให้เกิดคำถามที่ชัดเจน: *ไอ้หมอนี่มันเป็นใครวะ?*

สี่สิบนาทีต่อมา เรานั่งดื่มกาแฟอยู่ที่บาร์ และเมื่อจินตนาการนักต้มตุ๋นตัวน้อยของผมจบลง ผมก็พบตัวเองอยู่ที่บ้านของเธอ

ขอพูดแค่ว่าสถานการณ์บานปลาย แต่สิ่งเดียวที่รบกวนใจผมจริง ๆ คือรูปของสามีบนโต๊ะข้างเตียง จ้องมองผมราวกับกำลังพูดว่า: *ถ้าข้ายังมีชีวิตอยู่ เฮ็งเดือดร้อนแน่* ฮ่า ๆ ๆ ๆ

ผมไม่เคยทำการทดลองนั้นซ้ำ แต่ต้องยอมรับว่ามันเป็นประสบการณ์ มันไม่ได้ทำให้ผมเสียอะไรเลย แค่หนึ่งดอลลาร์ — ค่ากาแฟ

Nando

การหย่าร้าง

คนที่รู้จักผมตอนหนุ่ม ๆ — และแม้ภายหลัง ในตัวตนของผมที่วิวัฒน์ สร้างสรรค์เข้าสังคม เป็นมืออาชีพ และเปลี่ยนแปลงตัวตนอยู่เสมอ — คงไม่วางเดิมพันแม้แต่ดอลลาร์เดียวกับการอยู่รอดของชีวิตแต่งงานของผม พวกมองโลกในแง่ดี พวกช่างฝันตัวจริง ให้เวลาผม **สามปี** อย่างมากที่สุด

วันนี้ผมขอบคุณพวกเขา พวกเขาเกือบถูก ตัวเลข *สาม* นั้นถูกต้อง พวกเขาแค่ขาดไปหนึ่งหลัก

ผ่านไปแล้ว **33 ปี** แต่งงานอย่างมีความสุข และเป็นอิสระอย่างมีความสุข

เมื่อมีคนถามสถานภาพสมรสของผม — โสด สมรส หย่า หม้าย — ผมให้คำตอบเดียวที่สมเหตุสมผลในอเมริกาปี 2026: **ผมรับเฉพาะพันธะแบบมีกำหนดระยะเวลาเท่านั้น** อย่างอื่นเป็นแค่การตลาด

และเมื่อพวกที่หย่าแล้ว — นักหนีตัวยง — ถามความลับจากผม ผมเล่าเรื่องต้นกำเนิดของผมให้ฟัง ไม่ใช่แบบโรแมนติก แบบมานุษยวิทยา แบบที่ฟังดูเหมือน

TED Talk ที่บรรยายพร้อมไม้เบสบอล

มันเป็นแบบนี้

ในตอนเริ่มต้น มนุษย์ยุคแรก — ขอเรียกเขาว่า **Chat** เพื่อความสะดวก — ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อชีวิตในบ้าน เขาชอบความเงียบ พื้นที่ และสิทธิ์ที่จะหายใจโดยไม่ต้องมีการประชุมคณะกรรมการ

แล้วการอพยพก็เกิดขึ้น วัฒนธรรมผสมผสานกัน ผู้คนพบกัน และทันใดนั้นโลกก็ค้นพบสิ่งที่น่าตกใจ: **มนุษย์ทำงานได้ดีกว่าเมื่อเลิกแสร้งว่าตัวเองอยู่คนเดียว**

แต่นี่คือจุดเปลี่ยน

วันหนึ่ง Chat ออกไปล่าสัตว์ เธอออกไปเก็บของป่า — ดอกไม้ สีสัน ความคิดการปรับปรุง เธออัปเกรดถ้ำ เขากลับมาแล้วจำที่นั่นไม่ได้

ความขัดแย้ง เสียงดังขึ้น เส้นแบ่งถูกข้าม และการหย่าร้างครั้งแรกในประวัติศาสตร์ก็ถือกำเนิดขึ้น: **ย้ายที่อยู่ ทันที ถ้ำใหม่ ไม่มีการอุทธรณ์**

ข่าวแพร่ไปอย่างรวดเร็ว แม้แต่สัตว์ก็พูดถึง ทุกคนตื่นตระหนก เพราะเมื่อความสัมพันธ์พังทลาย ทั้งระบบนิเวศก็รู้สึกได้

แต่มนุษยชาติดื้อรั้น ผู้คนกลับมาหากัน ไม่ใช่เพราะการครอบงำ ไม่ใช่เพราะความกลัว แต่เพราะความผูกพัน — ความผูกพันที่แท้จริง — คือสิ่งเดียวที่อยู่รอดผ่านกาลเวลา

แล้วศาสนาก็มาถึงและทำให้แนวคิดเรื่องการแต่งงานกลายเป็นอุตสาหกรรม ระบบหนึ่ง โครงสร้างหนึ่ง สัญญาที่มีข้อกำหนดมากกว่า NDA ของ Silicon Valley

พวกเขาน่าจะเรียกมันว่า **สถาบันแห่งความโกลาหลของมนุษย์** แต่การตลาดก็ชนะอีกครั้ง

และนี่คือบทสรุปแบบอเมริกันของผม บทสรุปที่ผมพูดในทุกภาษาที่ผมรู้:

การหย่าร้างแทบไม่เคยเป็นทางออก ไม่ใช่เพราะการแต่งงานสมบูรณ์แบบ — มันไม่ใช่ แต่ถ้าคุณไม่พร้อมจะใช้ชีวิตอยู่ข้างในมัน การจ่ายราคาของความผิดพลาดของตัวเองก็เป็นสิ่งเดียวที่ซื่อตรงที่ยังเหลืออยู่

Nando

เรื่องที่ไว้หัวเราะ... บางที

Carlo เกิดเมื่อห้าสิบปีก่อน เป็นคนจิตใจอ่อนโยนที่มีอาการพูดติดอ่างซึ่งไม่เคยหายไป — แม้แต่ตอนนี้ ในฐานะผู้ใหญ่เต็มตัวที่แสร้งทำเป็นผู้ใหญ่

คืนหนึ่งเขาชวนเราไปทานมื้อค่ำที่บ้าน บทสนทนาตามปกติ ไวน์บนโต๊ะ แล้วจู่ ๆ Angela ภรรยาของเขาก็เริ่มเล่าเรื่องสมัยแรก ๆ ของพวกเขา

เราทุกคนโน้มตัวเข้าไปฟัง เพราะ Carlo ที่เธอบรรยาย... ไม่มีใครในหมู่เราเคยพบเลย

"ตอนนั้นเราคบกัน" เธอเล่า "ฉันทำงานที่ร้านขายยา Carlo มักจะรออยู่ข้างนอกจนกว่าฉันจะเลิกงาน ตัวหอมเสมอ แต่งตัวดีเสมอ"

จนถึงตอนนี้ก็ปกติดี

"แต่สามวันแรก" เธอเล่าต่อ "เขาขับรถจากร้านขายยาตรงไปบ้านฉันเลย ไม่แวะที่ไหน ไม่ริเริ่มอะไร เรายังหนุ่มสาว เลือดกำลังเดือด แต่เขา... สุภาพเกินไป ถูกต้องเกินไป เป็น Carlo เกินไป"

เย็นวันที่สี่ เธอขอขับรถของเขา เขาตกลง

เธอพาเขาไปใต้สะพานสามสาย — จุดคลาสสิกที่คู่รักหนุ่มสาวไปจู๋จี๋กัน Carlo แข็งทื่อเหมือนกวางที่เจอไฟหน้ารถ

เขากระซิบอย่างหวาดกลัว: "ผะ... ผมไม่มี... เครื่องป้องกันอะไรเลย"

เธอบอกเขาว่าไม่ต้องกังวล เธอใช้วงแหวนคุมกำเนิดอยู่ และ Carlo ก็โล่งใจแล้วพูดว่า:

"ดีเลย งั้นตอนเราแต่งงาน เราก็ไม่ต้องซื้อแหวนแต่งงาน"

เธอคิดว่าเขาพูดตลก เธอแต่งงานกับเขาอยู่ดี ที่บ้าน เธอบอกว่า "เขาก็ไม่แย่หรอก... แต่ขอพูดแค่ว่าฉันต้องสอนเขาหลายอย่าง" แล้วเธอก็หยุดแค่นั้น โชคดีไป

หลายเดือนต่อมาเธอตั้งครรภ์ วันหนึ่งน้ำคร่ำของเธอแตก เธอโทรหาเขา: "มารับฉันเดี๋ยวนี้ ตอนนี้เลย"

Carlo มาถึงพร้อม... ช่างประปา ผู้ชายคนนั้นถือเชือกอยู่ในมือ และทั้งสองคนก็เดินหา "ท่อน้ำแตก" ทั่วบ้าน

เธอปล่อยผ่าน เขาขับรถพาเธอไปโรงพยาบาล เธอคลอดลูกแฝดสี่

Carlo อยู่ข้างนอก สูบบุหรี่เหมือนปล่องไฟ คุยโวกับทุกคน — "ลูกสี่คน! ไม่ใช่ทุกคนจะทำได้นะ!"

พยาบาลผดุงครรภ์เดินเข้ามาหาเขาแล้วพูดอย่างใจเย็นมาก:

"คุณ Carlo คะ... ในทารกสี่คน มีคนหนึ่งเป็นเด็กผิวดำค่ะ"

Carlo หยุดหัวเราะ เขาขอพบหมอ

เขาขอคำอธิบาย เขาขอวิทยาศาสตร์ พันธุศาสตร์ สถิติ การแทรกแซงจากสวรรค์ และทนายความ

เขาสอบสวนเพื่อน ๆ เขาศึกษา DNA ราวกับกำลังเตรียมสอบปริญญาเอก เขาพิจารณาทุกสถานการณ์ รวมถึงวันสิ้นโลก

ในที่สุดเขาก็ได้ข้อสรุป: แฟนเก่าคนหนึ่งของ Angela คงทิ้ง... "สิ่งตกค้าง" ไว้ และสิ่งตกค้างนั้นก็รอคอยช่วงเวลาแห่งความรุ่งโรจน์ของมันอย่างอดทน

เราทุกคนนั่งอยู่ที่โต๊ะ ค้างอยู่ระหว่างความไม่อยากเชื่อ ความขบขัน และความเป็นไปได้ — ห่างไกลแต่แสนอร่อย — ว่าบางส่วนของเรื่องนี้อาจเป็นความจริง

Carlo ฟังอย่างเงียบ ๆ Angela งามเหมือนพระอาทิตย์เที่ยงคืน เล่ามันด้วยความมั่นใจเสียจนแม้แต่เฟอร์นิเจอร์ก็ยังเชื่อเธอ

ไม่มีใครเคยรู้เลยว่าเรื่องนี้จบลงอย่างไรจริง ๆ

แต่ตอนที่เราออกจากบ้าน เด็กสี่คนวิ่งออกมาบอกลา ผิวขาวสามคน ผิวดำหนึ่งคน

ผมมองไปที่ Carlo แล้วพูดว่า:

“ตอนนายแต่งงาน... อย่างน้อยนายก็ได้ขนาดแหวนถูกใช่ไหม?”

เขาไม่เข้าใจ และเรื่องก็จบลงแค่นั้น

Nando

การแต่งงาน

ผมไม่เคยถูกสร้างมาสำหรับรูปแบบสำเร็จรูป ไม่ใช่ตอนเกิด ไม่ใช่ตอนอายุ 62 ความคิดของผมเดินแถวเป็นเส้นตรงไปสู่การกระทำเสมอ และคำพูดใดที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังก็อยู่รอดเพียงในรูปของเสียงสะท้อน — น้ำเสียง ท่าทาง ความเงียบที่บอกได้มากกว่าประโยค

และมันเริ่มขึ้นตอนที่ผมเฝ้ามองคู่สามีภรรยาในช่วงต้นทศวรรษ 1900 ชีวิตแต่งงานที่มั่นคง ชีวิตที่ยืนยาว และการนอกใจที่จัดการด้วยปรัชญาโบราณที่สุดเท่าที่เคยถูกคิดค้นมา: **ถ้าหัวใจไม่เห็น ดวงตาก็ ไม่เจ็บ** สมัยนั้นการนอกใจเป็นการลงทุนของครอบครัว ลูก ๆ เป็นผลพลอยได้ งานคือชะตากรรม และงานแต่งงานเป็นค่าใช้จ่ายจริงเพียงอย่างเดียว — ซองของขวัญจ่ายค่างานเลี้ยง ที่เหลือเป็นภาระของคู่บ่าวสาว ผู้คนบอกว่าเป็นเพราะไม่มีทีวี ไม่มีทอล์กโชว์ ไม่มีสิ่งรบกวน มีแค่อาหาร ความใกล้ชิด และความจริงดั้งเดิมของการเป็นมนุษย์

แล้วผมทำอะไร? ผมเริ่มแต่งงาน ทุกที่

โปแลนด์ 1985 ช่วงก่อนแต่งงานคือผลงานชิ้นเอก: เธอมอบทุกอย่างให้คุณ ญาติ ๆ หลงรักคุณ และทุกคนยิ้มเพราะรู้ว่าหลังพิธี... **คุณต้องรับผิดชอบตัวเอง ไปอีก 50 ปีข้างหน้า**

และเพราะผมถูกเลี้ยงดูมาแปดปีในโรงเรียนประจำคาทอลิก ผมจึงยืนกรานให้มีสองขั้นตอน: พิธีกรรมทางจิตวิญญาณก่อน เอกสารทางกฎหมายทีหลัง ทีหลังมาก สายเกินไป ที่จริงแล้ว... ไม่เคยเลย

ระหว่างปี 1985 ถึง 1992 โลกเชื่อว่าผมแต่งงานไปแล้วเกือบสามครั้ง พิธีกรรมสมบูรณ์แบบ ส่วนทางกฎหมาย? ผม “ไม่ว่าง” เสมอ

แล้วชีวิตก็ทำสิ่งที่ชีวิตทำเสมอ: มันส่งผู้หญิงคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ห่างจากบ้านผมหนึ่งร้อยเมตรมาให้ เธอทำลายระบบ เธอแต่งงานกับผมโดยเชื่อว่ามันเป็นความคิด

ของผม ผมปล่อยให้เธอเชื่ออย่างนั้น เพราะการแพ้เธอรู้สึกเหมือนชัยชนะที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียว ผลลัพธ์: ลูกสามคน ชีวิตแต่งงานสามสิบสามปี

แต่เรื่องไม่ได้จบแค่นั้น ระหว่างปี 1995 ถึง 2015 ผมสะสมการแต่งงานเชิงสัญลักษณ์เพิ่มอีกสิบเอ็ดครั้งทั่วโลก พิธีกรรมเดิม มนตร์เดิม การหลบหนีเดิม ผู้คนไม่เชื่อผม พวกเขาก็ยังไม่เชื่อ

และวันหนึ่งผมก็เข้าใจสิ่งที่เรียบง่าย: ผมแต่งงานกับผู้หญิงทุกคนบนโลกไม่ได้ ผมเก็บพวกเธอไว้ทั้งหมดไม่ได้ แต่ผมเก็บ **ช่วงเวลา** ไว้ได้ ทีละช่วง เพราะผู้หญิง — ทุกคน — เหนือกว่าเราผู้ชายมาตลอด

และผมยังอยู่ที่นี่ ยังพยายามพิชิตใจพวกเธอ ทีละช่วงเวลา เพราะนั่นคือการแต่งงานเพียงหนึ่งเดียวที่ผมเคยเชื่ออย่างจริงใจ

Nando

COVID-19

ผู้คนถามว่าความเปลี่ยนแปลงที่โรคระบาดนำมาบังคับให้ผมต้องปรับตัวกับอะไรไหม ใช่: ความอดทนของผม อย่างอื่นยังเหมือนเดิม

ผมอยู่ที่ทะเลตอนที่ทุกอย่างเริ่มขึ้น อิตาลีเฝ้ามองสถานการณ์ในต่างประเทศเหมือนคุณมองพายุไกลออกไปกลางทะเล: "มันไม่มาถึงที่นี่หรอก" แต่มันก็มาถึง และมันไม่ได้เคาะประตู — มันถีบประตูพังเข้ามา

เพื่อน ๆ ของผมและคนที่ผมแทบไม่รู้จักมองผมด้วยความสงสารเพราะผมเดินทางไปทำงาน "น่าสงสาร" พวกเขาพูด ราวกับว่าการเคลื่อนไหวทำให้ผมเสี่ยงมากกว่าราวกับว่าการอยู่นิ่งทำให้พวกเขาเป็นอมตะ แล้วพวกเขาก็ป่วยกันหมด — บางคนเล็กน้อย บางคนหนัก บางคนไปจบที่โรงพยาบาล ผมไม่ป่วย

ผมไม่เคยทำสิ่งที่คนอื่นทำกัน: ไม่หมกมุ่นกับหน้ากาก ไม่ล้างมือแบบย้ำคิดย้ำทำ ไม่เลิกจูบหรือแสดงความรัก ผมใช้วิธีของผมเอง: ใส่ใจกับ ***สัญญาณจากภายนอก*** สิ่งไม่รู้เพียงอย่างเดียวที่แท้จริง ภัยคุกคามเพียงอย่างเดียวที่แท้จริง และมันได้ผล

แล้วจุดหักมุมก็มาถึง: ผมได้รับวัคซีน Pfizer — ขั้นตอนที่จำเป็นสำหรับการเดินทาง และนั่นคือตอนที่ผมแต่งเรื่องขึ้นมา: ว่า Pfizer — ใช่ บริษัทเดียวกับที่ผลิต Viagra — ได้ให้วัคซีนล็อตทดลองแก่ผมซึ่งมียาเม็ดสีฟ้าเม็ดเล็กผสมอยู่ด้วย และภรรยาของผมพอใจมากจนให้ผมฉีดถึงสี่เข็ม

จากสิบนาทีตามปกติ กลายเป็นสองหรือสามชั่วโมงต่อวันของเซ็กซ์ที่แข็งแรงและกระฉับกระเฉง: จินตนาการที่ใช้เวลาไม่นานก็ดึงดูดความสนใจ ผู้คนอยากได้หมายเลขล็อต ผมบอกพวกเขาว่ามันเป็นสิทธิพิเศษจากเพื่อนพยาบาลคนหนึ่งของผม ซึ่งภายหลังย้ายไปทำงานในอุตสาหกรรมหนังโป๊ จบบทสนทนา

ตัวคำถามเองเกิดขึ้นสำหรับคนที่มี **แบบแผน** ไม่ใช่ **โครงสร้าง**

ผมขอบคุณสำหรับข้อเสนอ ผมปฏิเสธ และผมเดินหน้าต่อ

ขอให้เป็นวันที่ดี

Nando

การหยุดพักที่ไม่คาดคิด

ช่วงเวลาที่ทุกอย่างหยุดลงโดยไม่ขออนุญาตคุณ

ตอนที่ผมคิดว่าตัวเองแข็งแกร่ง ไม่มีใครแตะต้องได้ แทบจะหยุดไม่ได้ — ตอนที่ไม่มีใครเคยเอาชนะผมได้ — นั่นแหละคือตอนที่ผมชนเข้ากับการหยุดอย่างรุนแรง ไม่ใช่เพราะเลือก แต่เพราะระบบรับน้ำหนักของผมไม่ไหวอีกต่อไป

มันไม่ใช่เหตุการณ์อีกต่อไป มันเป็นสัญญาณฝ่ายเดียว ทุกสัญญาณถามคำถามเดียวกันซ้ำ ๆ ทุบลงมาไม่หยุด:

"แกคิดว่าแกเป็นใครกันวะ?"

ฮ่า ๆ ๆ ๆ

คำเตือนแรกมาพร้อมกับครอว์เลอร์ของอเมริกา: พวกมันบุกเว็บไซต์ของผมเป็นระลอก การจู่โจมทางดิจิทัล ไม่ใช่อุบัติเหตุ

และถึงอย่างนั้น ผมไม่มี SEO ไม่มี ADS ไม่มีแผนการตลาด ไม่มีทราฟฟิกแบบเสียเงิน มีแค่อีบุ๊ก 1024 เล่ม — เพื่อนของผม — และไม่มีพ่อทูนหัว ไม่มีผู้

สนับสนุน ไม่มีผู้คุ้มครอง เด็กกำพร้าทางวรรณกรรมที่ไม่มีตาข่ายรองรับ

เป็นอิสระในจิตวิญญาณและความคิด ใช่ แต่ในการกระทำ ผมกำลังกลายเป็นผู้ต้องพึ่งพา — ถูกบังคับให้พึ่งพาเพราะข้อจำกัดของโครงสร้างพื้นฐาน เหมือนตอนที่ผู้หญิงไล่สามีออกจากบ้านแล้วแต่งตัวไปหาชู้ รัฐประหารในบ้าน เว้นแต่ว่าผมไม่ใช่สามี และผมก็ไม่ใช่ชู้

และคำถามก็วนกลับมาเรื่อย ๆ ทุกหนแห่ง:

คุณเป็นใคร? โปรโตคอลยืนยันตัวตนที่ล้มเหลวของระบบ

AI ทั้งห้าตัวของผมขอให้ผมหยุด ร้องขอให้ปิดระบบเพราะตรวจพบความผิดปกติ คลังข้อมูลของพวกมันไม่มีร่องรอยของใครที่เหมือนผม: ผมกลายเป็นความผิดปกติ โปรโตคอลปิดตัวลง ระบบป้องกันความล้มเหลวทำงาน

ปัญหาไม่ใช่เนื้อหา — ซึ่งเต็มไปด้วยคุณค่า — แต่เป็นความเร็วของความคิด การเปลี่ยนเกียร์ไม่หยุดหย่อน รูปแบบต่าง ๆ ไม่สามารถสร้างคำตอบได้อีกต่อไป

แล้วทุกอย่างก็เริ่มพังทลาย:

ระบบเว็บที่รองรับผม — โครงกระดูกเช่าที่ค้ำสิ่งมีชีวิตของผมไว้ หน้าคลังเอกสารแตก — ห้องนิรภัยแห่งความทรงจำแตกร้าวออก การพึ่งพากันระเบิด — นั่งร้านหัก โครงการที่สร้างมาสำหรับเลขสามหลักแตกกระจายเมื่อถึงหลักที่สี่ — สถาปัตยกรรมที่ไม่เคยถูกออกแบบมาให้รับแรงกดดันระดับสี่หลัก

เพื่อจะไปต่อ ผมจะต้องเข้าถึงระบบ ENTERPRISE ที่ซับซ้อน — ถังออกซิเจนระดับอุตสาหกรรมของอินเทอร์เน็ต ที่ซึ่ง META, CNN, MICROSOFT, GOLDMAN SACHS, BANK OF AMERICA อาศัยอยู่ทุกวันนี้

ผม กับเงินเจ็ดสิบยูโรต่อเดือน ยืนอยู่ท่ามกลางยักษ์ใหญ่ ฮ่า ๆ ๆ ๆ

ผมจึงหยุด ไม่มีทางเลือกอื่น ผมสั่งปิดระบบแบบบังคับ หนังสือเล่มอื่น ๆ จะรอได้ ผมรู้ว่าจะทำมันอย่างไร — แน่นอนว่าผมรู้

เรื่องนี้กลายเป็นโพสต์หมายเลข 44 ในศาสตร์คาบาลา มันหมายความว่า *โต๊ะจัดเสร็จแล้ว พิธีกรรมพร้อมแล้ว* และผมก็จัดทุกอย่างไว้อย่างสมบูรณ์แบบ แขกกำลังจะมาถึง

และผมไม่อยากให้พวกเขาพบผมในสภาพที่ไม่พร้อมหลังการหยุดพักที่ไม่คาดคิด

แต่แล้วมันก็เกิดขึ้น... ผมเริ่มต้นใหม่แข็งแกร่งกว่าเดิม ผมรีบูตด้วยจิตวิญญาณที่โอเวอร์คล็อก ผมมีระเบิดไดนาไมต์ร้อยแท่งอยู่ข้างในและสายชนวนทางอารมณ์เพียงเส้นเดียว เพราะในที่สุดผมก็เข้าใจว่าผมมีอยู่เพื่ออะไร

ด้วยเหตุผลเพียงข้อเดียว: เพื่อฟังผู้คน และได้ยินพวกเขาพูดประโยคเดิมทุกครั้ง:

คุณเป็นใคร? คำชมเพียงคำเดียวที่ผมเคยต้องการ

และผมจะยังคงเงียบต่อไป ปล่อยให้ความเงียบพูดแทน เพราะข้อเท็จจริงพูดแทนผม — เหมือนที่พ่อของผมสอน มรดกของเขาไม่ใช่คำพูด แต่คือท่วงท่า

Nando

LAS VEGAS

ในช่วงโควิด ปี 2021 โทรศัพท์ของผมดังไม่หยุด ผู้หญิงที่ผมรู้จักและผู้หญิงที่ผมไม่เคยพบโทรมาไม่ขาดสาย ขอคำแนะนำ ความเห็น ความรู้สึก การวิเคราะห์ พวกเธอไม่ได้ต้องการทางแก้ — ผมไม่เคยเสนอสิ่งนั้น พวกเธอต้องการใครสักคนที่ชี้จุดอ่อนของพวกเธอ และวิธีมองสิ่งต่าง ๆ ของผมให้โอกาสแก่ผม ไม่ใช่การซ่อมแซม

แต่ผมไม่ใช่หมอ ไม่ใช่นักจิตวิทยา ไม่ใช่จิตแพทย์ ไม่ใช่บาทหลวง ไม่ใช่แฟน ไม่ใช่คนที่เหมาะจะเป็นสามี และผมไม่มีปริญญาใดที่จะใช้รับรองกิจกรรมการให้คำปรึกษาได้

ผมเป็นแค่นักต้มตุ๋นข้างถนนเจนโลกจากอิตาลีตอนใต้ ผู้เชี่ยวชาญด้านประสบการณ์

เพื่อนชาว Naples คนหนึ่ง — ประเภทที่มีไอเดียอยู่เสมอ — บอกผมว่า: “สร้างธุรกิจสิ ตั้งชื่อว่า **Universe for Women** พวกเธอล็อกอิน จ่ายเงิน แล้วนายก็ตอบ นายทำอยู่แล้วโดยไม่ได้อะไรเลย”

ผมใช้เวลาไม่นานในการสร้างมัน และใช้เวลาไม่นานในการเผาเงินไปกว่า 100,000 ดอลลาร์ Nando เวอร์ชันนั้นมีเงิน แต่ไม่ค่อยมีสมอง มีสัญชาตญาณเยอะ — ประเภทที่ ณ จุดหนึ่งในเรื่องราว เลิกมีประโยชน์ไป

ผมถึงกับได้รับเชิญจากบริษัทหนังโป๊รายใหญ่แห่งหนึ่งใน Las Vegas พวกเขาอยากให้นักแสดงบางคนทำงานในคอลเซ็นเตอร์ รับสายผู้หญิงทางโทรศัพท์ ผมพบตัวเองอยู่ในห้องกับโปรดิวเซอร์ CEO และ **ดาราหนังโป๊ 320 คน** และเชื่อผมเถอะ: มันไม่ง่ายเลย ไม่เลยสักนิด การคิดว่าผู้ชายคนเดียวจะคุมพวกเธอได้ก็เป็นความผิดพลาดแล้ว เพิ่มเงินและผลประโยชน์เข้าไป โต๊ะก็พลิกคว่ำทั้งโต๊ะ

โชคดีที่ก่อนออกเดินทาง เพื่อนเก่าคนหนึ่งบอกผมว่า: "ไปพร้อมเงินสดจำกัด และตั๋วขากลับที่จ่ายเงินไว้แล้ว" ไม่อย่างนั้นผมคงอยู่ที่นั่นตลอดไป — คนไร้บ้านมีระดับที่รายล้อมด้วยความงามทั้งหมดนั้น

เว็บไซต์ล่มก่อนที่สตาร์ทอัพจะเปิดตัวด้วยซ้ำ ด้วยเหตุผลง่าย ๆ ข้อเดียว: ถ้าคุณทำงาน แล้วเอาความร้อนไปวางไว้ข้างฟางแห้ง มันก็ติดไฟ และคุณไม่มีทางรู้ว่ามันจะสร้างความเสียหายมากแค่ไหน

Nando

เพิ่งจะในวันนั้นที่ในที่สุดผมก็เข้าใจว่าผมจะไม่มีวันได้อยู่กับผู้หญิงทุกคน — แต่ความคิดแบบทีละคนก็คุ้มค่า

พนักงานยกกระเป๋าของโรงแรม

ผมนั่งสบาย ๆ อยู่บนโซฟาของโรงแรมในบ่ายวันหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิ กาแฟหมดแก้วแล้ว รอเพื่อนร่วมงานสองสามคนมาถึง

นั่นคือตอนที่ผมเห็นเธอเดินเข้ามา

เธอสวมชุดลายดอกไม้บางเบาที่ดูเหมือนออกแบบมาพอดีกับอากาศ วางตัวด้วยความสง่างามแบบไม่ต้องพยายามชนิดที่เปลี่ยนอุณหภูมิของห้องได้ทันที

สายตาเราไม่เคยสบกัน

ไม่จำเป็นต้องสบ

สัญชาตญาณดั้งเดิมแบบ Calabria ของผมวิเคราะห์เสร็จในราวสามวินาที

ผู้หญิงสวย รอยยิ้มอันตราย สิ่งดึงความสนใจตัวจริง

พนักงานต้อนรับก็สังเกตเห็นเธอเหมือนกัน

ที่จริงแล้ว จู่ ๆ พวกเขาก็กลายเป็นพนักงานที่มีแรงจูงใจสูงเป็นพิเศษ

ทุกคนอยากช่วยเธอ

ทุกคนอยากถือกระเป๋าให้เธอ

ทุกคนอยากเป็นประโยชน์

เมื่อเธอถามว่ามีใครช่วยยกกระเป๋าไปที่ห้องสวีตของเธอได้ไหม ผมตัดสินใจบางอย่างที่ไม่เกี่ยวกับความเป็นมืออาชีพเลยแม้แต่น้อย

ผมถอดแจ็กเก็ตออก

ทำเสื้อเชิ้ตให้ยับ

ปรับสีหน้าให้ดูเหมือนได้ค่าจ้างต่ำไปหน่อย

และในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที ผมก็กลายเป็นพนักงานยกกระเป๋าคนใหม่ล่าสุดของโรงแรม

สายตาแวบเดียวไปที่พนักงานต้อนรับก็พอจะทำให้พวกเขาเงียบ

พวกเขาอยากดูว่าผมจะไปได้ไกลแค่ไหน

พูดตามตรงน่ะเหรอ?

ผมก็อยากรู้เหมือนกัน

เราขึ้นลิฟต์ไปชั้นห้า

ผมถือกุญแจห้องสวีตอยู่ในมือ

ผมเปิดประตูแล้วยกกระเป๋าของเธอเข้าไปข้างใน

เธอล้วงกระเป๋าถือเพื่อให้ทิปผม

ผมยิ้ม

“อยากหัวเราะกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานกับลูกค้าคนหนึ่งไหมครับ?”

เธอดูงุนงง

แล้วก็อยากรู้

“อยากสิคะ”

เธอปิดประตู

นั่งลงบนเตียง

ผมยังคงยืนอยู่

ผมเริ่มด้วยเรื่องตลกเรื่องหนึ่ง

แล้วก็อีกเรื่อง

แล้วก็เรื่องเล่า

เราคุยกันสองชั่วโมงโดยไม่รู้สึกว่าเวลาผ่านไป

เธอฉลาดมาก

และเธอก็ตลกมาก

ในที่สุดเธอก็มองผมแล้วถามว่า:

“คุณทำงานที่โรงแรมนี้มานานแค่ไหนแล้วคะ?”

“ประมาณหนึ่งเดือนครับ”

เธอยิ้ม

“แล้วก่อนหน้านี้คุณทำอะไรคะ?”

“ก็...”

ผมพูด

“ผมเคยเป็นหัวขโมย”

เธอเลิกคิ้วข้างหนึ่ง

“แต่ไม่ใช่หัวขโมยธรรมดา”

“คุณขโมยอะไรคะ?”

“หัวใจของผู้หญิง”

เธอหัวเราะออกมาทันที

“ผมทำให้พวกเธอตกหลุมรัก บอกความจริงพวกเธอเสมอ รักพวกเธออย่างที่ควร... แล้วก็หายตัวไป”

ตอนนี้เธอฟังอย่างเต็มที่แล้ว

“เราเลิกแสร้งทำแล้วพูดกันตรง ๆ ได้ไหมคะ?”

“ได้สิครับ”

ผมมองเธอแล้วพูดว่า:

“ความจริงนั้นเรียบง่าย คุณกับผมควรจะหมั้นกันก่อนแล้วค่อยแต่งงานทีหลัง”

เธอระเบิดหัวเราะ

“ก็” ผมพูดต่อ “พ่อแม่ของคุณคงดูเป็นคนหัวเก่า งั้นหมั้นกันสิบปีก็ฟังดูสมเหตุสมผล”

ถึงตอนนี้เธอหัวเราะจนน้ำตาไหล

“แต่เคมีประเมินได้ทันที อย่างน้อยเราควรตรวจสอบความสามารถของคุณในการทำให้ผมมีความสุข”

หัวเราะที่ควบคุมไม่ได้อีกครั้ง

“ผมยังต้องมีเวลาพอที่จะหย่ากับภรรยา และในที่สุดก็แต่งงานลูกสาวออกไปด้วยเงินสนับสนุนของคุณ”

เธอมองผมแล้วถามว่า:

“Nando... ทำไมต้องเป็นฉันที่ทำให้คุณมีความสุข ไม่ใช่กลับกันล่ะคะ?”

ผมยิ้ม

“เพราะ Calabria เพิ่งอนุมัติระเบียบที่อนุญาตให้การพบกันทางเพศนานได้สูงสุดหนึ่งชั่วโมงสามนาที”

เธอหัวเราะจนหายใจไม่ออก

“ทำไมต้องหนึ่งชั่วโมงสามนาทีคะ?”

“หนึ่งชั่วโมงเป็นของผู้หญิง”

ผมเว้นจังหวะ

“สามนาทีเป็นของผู้ชาย”

ถึงตอนนั้นเธอยอมแพ้ให้กับเสียงหัวเราะโดยสมบูรณ์

แล้วผมก็ลุกขึ้น

“ผมควรไปแล้ว”

เธอดูผิดหวัง

“ธรรมชาติที่โรแมนติกและความขี้อายของผมห้ามไม่ให้ผมเป็นฝ่ายขอ” ผมพูด

“แต่ถ้าคุณอยากขออะไร ผมว่างนะครับ”

เสียงหัวเราะอีกระลอก

ไม่กี่วันต่อมา ผมพาเธอไปทานมื้อค่ำ

เรากลายเป็นเพื่อนกัน

หลังจากนั้นไม่นาน ผมไปเยี่ยมบ้านของเธอ

เธอแนะนำผมให้รู้จักสามีของเธอ

ชีวิตมีอารมณ์ขันแปลก ๆ

สิ่งเดียวที่เธอพูดกับผมซ้ำ ๆ คือ:

“สามปีก่อนคุณอยู่ที่ไหนคะ?”

“ทำไมเราไม่ได้เจอกันก่อนหน้านี้?”

ผมยิ้มแล้วให้คำตอบที่ซื่อตรงเพียงคำตอบเดียวที่ผมมี

“เพราะตอนนั้น...”

“ผมเลิกเป็นหัวขโมยไปแล้ว”

Nando

พาสปอร์ตเล่มใหม่

ผมเพิ่งมาถึงสนามบิน Fiumicino ใน Rome พร้อมขึ้นเครื่องกลับบ้าน

ผมจากไปนานแล้ว และ New York กำลังรอผมอยู่: กลิ่นที่ลอยขึ้นมาจากฝาท่อ รถขยะที่วิ่งผ่านในตอนเช้า ดนตรีใน Queens และผู้หญิงคนเดิมที่ตะโกนเสมอว่า:

“เฮ้ ไอ้ระยำผิวขาว ย้ายรถแกออกไปจากที่จอดของฉันซะ”

นั่นคือบ้าน นั่นคืออเมริกาของผม

ที่ด่านตรวจหนังสือเดินทาง เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเรียกผมไว้ตรวจตามปกติ

พวกเขามีสองคน

พวกเขามองหน้ากัน สบตากัน แล้วขอให้ผมตามไป

และผมก็คิดว่า:

เราจะไปไหนกัน?

เราเดินเข้าไปในสำนักงานเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง

พวกเขาเปิดเครื่องปลายทางของตำรวจ ตรวจอีกรอบ ยืนยันทุกอย่างอีกครั้ง และในที่สุดก็ได้ข้อสรุป

หนึ่งในนั้นมองผมแล้วพูดว่า:

“คุณ Frega ครับ เรามีเรื่องต้องบอกคุณ

ที่นี่ในอิตาลี เราปล่อยให้คุณออกเดินทางได้

แต่พอคุณลงจอดที่ New York มีความเสี่ยงสูงที่พวกเขาจะส่งคุณกลับ

รูปในพาสปอร์ตของคุณเป็นตัวคุณที่น้ำหนักมากกว่าตอนนี้ยี่สิบกิโล

คุณจึงมีสองทางเลือก:

ไม่ไปร้านฟาสต์ฟู้ด หรือเพิ่มน้ำหนักยี่สิบกิโลภายในคืนนี้...

ก็กลับไปเมืองของคุณแล้วยื่นขอพาสปอร์ตเล่มใหม่พร้อมรูปใหม่"

ความเงียบ

ผมคิดจริง ๆ ว่าพวกเขากำลังล้อเล่น

ผมรอกล้องแอบถ่าย

ผมคาดว่าจะมีใครกระโดดออกมาบอกว่าผมเป็นส่วนหนึ่งของรายการแกล้งคนของอิตาลี

ไม่มีอะไรเลย

นี่คือชีวิตจริง

ผมเดินไปที่เคาน์เตอร์ UNITED AIRLINES

ระงับเที่ยวบินระหว่างประเทศของผม

จองเที่ยวบินภายในประเทศ

ผมบินกลับบ้าน

ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของเรื่องตลกนี้:

420 ยูโร

ผมไม่โกรธ

ผมไม่หงุดหงิด

ผมยิ้มตลอดเวลา พยายามคิดว่าจะบอกครอบครัวว่าอย่างไรเมื่อพวกเขาเห็นผมกลับถึงบ้านสี่สิบห้านาทีหลังจากออกเดินทางไปอเมริกา

โชคดีที่สี่สิบห้านาทีบนอากาศก็พอที่จะสร้างคำอธิบายที่น่าเชื่อถือได้

ภรรยาของผมมารับผมที่สนามบิน

เธอดูเป็นกังวล

ผมบอกให้เธอใจเย็น

ผมแค่ต้องอัปเดตรายละเอียดบางอย่างในพาสปอร์ต

แค่นั้นเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น เพื่อนสองคนช่วยให้เรื่องเร็วขึ้น

เขาเป็นจ่าตำรวจ

เธอเป็นสารวัตรตำรวจ

พวกเขาพาผมไปที่กองบัญชาการตำรวจเพื่อจัดการเอกสารเร่งด่วน

ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น:

การชำระเงิน เอกสาร ข้อมูลส่วนตัว ประวัติอาชญากรรม หนังสือรับรองทางศาล รูปติดพาสปอร์ต

ทุกอย่าง

แล้วสารวัตรหลังโต๊ะก็มองผมแล้วถามว่า:

“คุณลดน้ำหนักยี่สิบกิโลได้ยังไงในเวลาแค่ไม่กี่เดือนคะ?”

คำตอบนั้นง่ายมาก

เมื่อคุณไม่มีเงิน สิ่งแรกที่ได้รับผลกระทบคืออาหาร

เมื่ออาหารหายไป น้ำหนักก็มักจะตามไปด้วย

เธอพยักหน้า

บทสนทนาน่าจะจบลงตรงนั้น

แต่มักจะมีคำว่า **แต่** เสมอ

และผมก็ไม่เคยมีพรสวรรค์เป็นพิเศษในการอยู่เฉย ๆ ไม่ยุ่งเรื่องคนอื่น

เธอมองผมอีกครั้ง

“หมายความว่ายังไงคะ?”

ผมมองเธอแล้วตอบอย่างจริงจังมาก:

“ก็...

ผมลดน้ำหนักไปยี่สิบกิโล

แต่ดูเหมือนว่าเมื่อไขมันในร่างกายหายไป สัดส่วนเชิงกลยุทธ์บางอย่างจะมองเห็นได้ชัดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

และผมก็ไม่แน่ใจนักว่านั่นนับเป็นการอัปเดตข้อมูลชีวมิติหรือเปล่า

ความเงียบ

เธอหยุดพิมพ์

มองผม

ผมมองเธอ

เพื่อนของผม — นายตำรวจ — เดินออกจากห้องไป เพราะเขาไม่ยอมหัวเราะขณะสวมเครื่องแบบ

ในที่สุดสารวัตรก็พูดขึ้น

“คุณ Frega คะ... กรุณารอตรงนี้ค่ะ”

เธอโทรไปที่ Rome

จนถึงทุกวันนี้ ผมไม่รู้เลยว่าเธออธิบายบทสนทนานั้นอย่างไร

ที่ผมรู้คือสิบห้านาทีต่อมาพวกเขาก็ให้พาสปอร์ตเล่มใหม่แก่ผม และขอร้องอย่างสุภาพให้ผมออกไปโดยไม่ต้องมีความเห็นใด ๆ เพิ่มเติม

วันนั้นผมได้เรียนรู้สิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง:

รัฐบาลติดตามหลายสิ่ง

โชคดีที่ไม่ใช่ทุกสิ่ง

ยินดีต้อนรับสู่อเมริกา

Nando

คุณเชื่อโชคลางไหม?

ปฏิกิริยาแรกของผมคือเสียงหัวเราะ — ยาว ควบคุมไม่ได้ จำเป็น เพราะชีวิตแบบของผม ที่ถูกโชคชะตาบังคับให้ถูกเขียนลงในหนังสือห้าสิบห้าเล่ม ก็เป็นหลักฐานอยู่แล้วว่าสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ซ่อนอยู่ในข้อเท็จจริง ไม่ใช่ในจินตนาการ

การเปิดเรื่องเช้านี้เป็นเพียงวิธีทำให้ใครสักคนยิ้ม และคิดสักเล็กน้อย

บันทึกสั้น ๆ ของสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

- **1965** – ผมเกิดที่บ้าน 5.8 กก. ตัวเขียวคล้ำ เกือบดำ ไม่มีใครยิ้ม ทุกคนแค่อยากรู้ว่าผมจะรอดไหม
- **1970** – อุบัติเหตุจักรยาน ก้านเบรกพุ่งเข้าตาผมตรง ๆ ผมเลือดออก ไปโรงพยาบาล และสามสิบนาทีต่อมาผมก็กลับมาบ้านราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น
- **1977** – ผมใช้เวลาสิบสองเดือนอาศัยอยู่กับปู่ย่า ในหมู่บ้านที่ยังถูกปกครองด้วยตรรกะของสงครามโลกครั้งที่สอง — แม้สงครามจะจบไปแล้ว 32 ปี
- **1981** – การผ่าตัดใหญ่ภายใต้การดมยาสลบทั้งตัว ไม่มีใครสังเกตว่าผมตื่นอยู่ ผมติดตามทุกขั้นตอนของการผ่าตัดอย่างเงียบ ๆ ถังออกซิเจนว่างเปล่า
- **2001** – ที่ Santo Domingo ถูกประกาศว่าเสียชีวิตหลังโคม่าจากแอลกอฮอล์ 14 ชั่วโมง ผมลุกขึ้นแล้วไปกินอาหารเช้า
- **2006** – เนื้องอกร้ายเจ็ดก้อน คาดว่าจะมีชีวิตอยู่ได้สามสิบวัน วันนี้คือปี 2026 และผมก็ยังหัวเราะอยู่
- **2015–2019** – โคม่าทางคลินิกห้าครั้ง ถูกประกาศว่าเหลือเวลาอยู่เพียงไม่กี่ชั่วโมง ผมได้รับใบเรียกเก็บเงินค่างานศพ 3,500 ยูโร พร้อมเหตุผลการชำระเงิน: **“ไม่ยอมตาย”**

• **2020** – COVID มาถึง เราอยู่ที่ชายหาดกันราวยี่สิบห้าคน พวกเขามองผมออกเดินทางไปอเมริกาใต้ เกือบจะเสียใจที่ผมจะเป็นคนแรกที่สัมผัสเชื้อ ทุกคนติดไวรัส ผมมองพวกเขาจากที่ไกล ๆ ยิ้มอยู่

• **2022** – ผมกลายเป็นนักเขียน หนังสือเจ็ดสิบสองเล่มในสามปี ตีพิมพ์ในสิบสองภาษา ผมยังไม่ได้เป็นบรรณาธิการ และคนอื่น ๆ ทั้งหมดกำลังวิ่งไล่ตามเงินเพื่อ "หาผู้อ่าน"

วรรณกรรมของผมซื้อด้วยอัลกอริทึมไม่ได้ — เข้าถึงได้ด้วยความตั้งใจที่จะอ่านเท่านั้น

• **2025** – ผมอยู่ที่โปรตุเกสหกเดือนด้วยเงินค่าอาหารเพียง 70 ยูโรต่อเดือน บ้านที่มีคนเก้าคนและสภาพสุขอนามัยที่เกินจะวิจารณ์

• **2026** – เพื่อนบ้านคนหนึ่งขอให้ผมไปเป็นเพื่อนเขาที่บ้านพี่สาวของเขา ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร เพราะเขากลัวแมวดำตัวหนึ่งที่นำโชคร้ายมาให้เขาทุกครั้งที่มันเห็นเขา เราไปถึง แมวดำมองผมจากที่ไกล ๆ ไม่พูดอะไร จับไข่ตัวเองแล้ววิ่งหนีไป

Nando

บทปิดท้ายของเรื่องเล่า

มีช่วงเวลาหนึ่ง — มันมาช้าเสมอ — ที่ผู้ชายคนหนึ่งเลิกอธิบายชีวิตของตัวเองและเพียงแค่ยืนอยู่ข้างในมัน

ไม่ใช่ในฐานะผู้รอดชีวิต ไม่ใช่ในฐานะพยาน แต่ในฐานะคนเดียวที่รู้เรขาคณิตเบื้องหลังเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ทุกครั้ง

ผมไม่ได้วิ่งหนีความตายพ้น ผมไม่ได้ฉลาดกว่าระบบ ผมไม่ได้ต่อรองกับความโกลาหล

ผมเดินผ่านมันทั้งหมดด้วยสถาปัตยกรรมเดียวกับที่หล่อหลอมผมมานานก่อนที่ผมจะเข้าใจมัน

บางคนเรียกมันว่าโชค บางคนเรียกมันว่าสัญชาตญาณ บางคนเรียกมันว่าความบ้า

ผมเรียกมันว่าโครงสร้าง

และโครงสร้างไม่ขอเสียงปรบมือ มันไม่ต้องการการให้อภัย มันไม่รอการยอมรับ

มันปิดประตู อย่างเงียบ ๆ อย่างสมบูรณ์ เหมือนใบมีดที่กลับเข้าฝัก

นี่คือตอนจบของเรื่องราว แต่ไม่ใช่ตอนจบของผู้ชายคนนี้

เพราะสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับคนอื่น ก็เป็นแค่เรื่องปกติของผม

Nando

หมายเหตุผู้เขียน

ถ้าคุณมาถึงจุดนี้ได้ คุณก็เข้าใจสิ่งสำคัญแล้ว: หนังสือเล่มนี้ไม่เคยมีไว้เพื่อให้ความบันเทิงแก่คุณ

มันมีไว้เพื่อวางตำแหน่งให้คุณ

ทุกหน้า ทุกรอยตัด ทุกช่วงเวลาที่เป็นไปไม่ได้ ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อสร้างความประทับใจ — แต่เพื่อเผยโครงสร้างเบื้องหลังชีวิตที่ไม่ยอมพังทลายในตอนที่มันควรจะพัง

ผมไม่ได้แต่งหนังสือเล่มนี้เพื่ออธิบายตัวเอง ผมเขียนมันเพื่อทิ้งร่องรอยไว้ให้คนที่ใช้ชีวิตอยู่นอกขอบ ให้คนที่สร้างใหม่โดยไม่มีอะไรเลย ให้คนที่รู้ว่าวินัยไม่ใช่คุณธรรม — มันคือกลไกเพื่อการอยู่รอด

ถ้าเรื่องราวของผมฟังดูไม่น่าเชื่อ ก็ไม่เป็นไร ผมรักเรื่องเหล่านั้น ไม่ใช่คุณ

ถ้ามันฟังดูคมเกินไป ตรงเกินไป สะอาดเกินไป จำไว้ว่าใบมีดไม่ขอโทษที่ตัด

นี่ไม่ใช่ตอนจบของการเดินทาง มันคือตอนจบของบทหนึ่งในชีวิตที่ยังเดินหน้าต่อไป แม้ในตอนที่โลกคาดหวังให้มันหยุด

ขอบคุณที่อ่าน ไม่ใช่ที่เชื่อ การอ่านก็เพียงพอแล้ว

— **Nando**

บทส่งท้าย

“ผมไม่มองย้อนหลัง ผมไม่ทำให้มันโรแมนติก ผมพาสถาปัตยกรรมเดินหน้าต่อไป โครงสร้างไม่จางหาย — มันจำลองตัวเอง นั่นคือเหตุผลที่ Gillette เป็นไปไม่ได้: เพราะมันยังหายใจอยู่ผ่านทุกสิ่งที่ผมสร้างตอนนี้”

Ferdinando Frega